

POLSKA KONFEDERACJA PRACODAWCÓW PRYWATNYCH

Lewiatan

głos biznesu

PROJEKT USTAWY o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług

Notka redakcyjna
Projekt nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług

Projekt nowelizacji został przygotowany przez Radę Podatkową przy **POLSKIEJ KONFEDERACJI PRACODAWCÓW PRYWATNYCH LEWIATAN**.

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan skupia ok. 3000 firm zatrudniających w sumie ponad 500 tys. osób.

W skład PKPP Lewiatan wchodzi:

- 33 branżowe związki pracodawców,
- 21 regionalne związki pracodawców,
- 15 pracodawców /firm – członków bezpośrednich.

PKPP Lewiatan jest członkiem Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych. Jest jedyną polską organizacją pracodawców mającą swoje przedstawicielstwo w Brukseli. Należy do UNICE - Związku Europejskich Konfederacji Pracodawców i Przemysłu.

RADA PODATKOWA PRZY PKPP LEWIATAN

W skład Rady Podatkowej wchodzi 60 menedżerów i doradców podatkowych odpowiedzialnych w firmach członkowskich PKPP Lewiatan za sprawy podatkowe i finansowe, a także eksperci z firm doradczych.

Rada Podatkowa zaprosiła do konsultacji 14 izb gospodarczych i innych organizacji działających w Polsce nie zrzeszonych w PKPP Lewiatan (Amerykańska Izba Handlowa w Polsce, Brytyjsko-Polska Izba Handlowa, Fundacja Polski Instytut Dyrektorów, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Polska Izba Ubezpieczeń, Polskie Stowarzyszenie Wytwórców Produktów Markowych ProMarka, Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa, Stowarzyszenie Przedstawicieli Firm Farmaceutycznych w Polsce, Związek Banków Polskich, Związek Motoryzacyjny SOIS, Związek Przedsiębiorstw Leasingowych, Związek Rzemiosła Polskiego) a także ekspertów zewnętrznych.

ZESPÓŁ PROJEKTOWY

Koordynacja i zarządzanie projektem:

Rafał Iniewski – Przewodniczący Rady Podatkowej

Mirosław Barszcz – Szef Grupy Roboczej Podatki Pośrednie Rady Podatkowej

Redakcja projektu ustawy:

Zespół Baker&McKenzie – pod kierunkiem Jerzego Martiniego

Zespół Ernst&Young – pod kierunkiem Krzysztofa Sachsa

Zespół MDDP – pod kierunkiem Tomasza Michalika

Autorzy głównych propozycji: Iwona Bieńkowska, Anna Boruta, Michał Czarnik, Mateusz Kaczmarek, Maciej Łaszczuk, Roman Namysłowski, Grzegorz Podgórski, Marta Szafarowska, Agnieszka Sarna, Dariusz Sobczyk, Dariusz Trzeciak, Wojciech Wach.

Sekretarz Zespołu: Magdalena Garbacz.

Warszawa, Grudzień 2005 r.

Projekt

Ustawa

z dnia

o zmianie ustawy o podatku od towarów

Art. 1. W ustawie z dnia 11 marca 2004 o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z 2005 r. Dz. U. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756) wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 7:

a) w ust. 1:

- **pkt 2 otrzymuje brzmienie:**

" 2) wydanie towarów na podstawie umowy mającej na celu udostępnienie towarów do używania na czas określony lub umowy sprzedaży na warunkach odroczonej płatności, jeżeli umowa przewiduje, że z chwilą zapłaty ostatniej raty prawo własności zostanie przeniesione;"

- w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem,

- dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

"6) zbycie praw, o których mowa w pkt 5;

7) ustanowienie oraz zbycie prawa użytkowania wieczystego."

b) **ust. 4 otrzymuje brzmienie:**

"4. Przez prezenty o małej wartości, o których mowa w ust. 3, rozumie się przekazywane przez podatnika jednej osobie towary o jednorazowej wartości nieprzekraczającej kwoty, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 68a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.)",

c) **skreśla się ust. 9,**

2. w art. 8 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Przepis art. 7 ust. 8 stosuje się odpowiednio do świadczenia usług."

3. dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Przemieszczenie towarów z terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju do magazynu na terytorium kraju przez podatnika podatku od wartości dodanej nieposiadającego siedziby, stałego miejsca prowadzenia działalności lub stałego miejsca zamieszkania na terytorium kraju lub na jego rzecz w celu ich późniejszej dostawy podatnikowi, o którym mowa w art. 15 posiadającemu siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium kraju, uważa się za wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów przez tego podatnika podatku od towarów i usług.

2. Przepis ust. 1 stosuje się jeżeli:

- a) podmiot dokonujący przemieszczenia towarów nie jest podatnikiem zarejestrowanym zgodnie z art. 96,
 - b) w momencie rozpoczęcia wysyłki towarów znany jest podatek podatku od towarów i usług, któremu towary są dostarczane,
 - c) podatek podatku od towarów i usług, na rzecz którego dostarczane są towary jest zarejestrowany zgodnie z art. 96 ustawy.
 - d) w magazynie znajdują się towary przeznaczone wyłącznie dla jednego podatnika podatku od towarów i usług,
3. Przez magazyn, o którym mowa w ust. 1 i 2 rozumie się każde wyodrębnione miejsce przechowywania lub składowania towarów.”,

4. w art. 15:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Za wykonywaną samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1, nie uznaje się czynności:

1) z tytułu których przychody zostały wymienione w art. 12 ust. 1-6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.);

2) z tytułu których przychody zostały wymienione w art. 13 pkt 2-9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, z zastrzeżeniem pkt 3;

3) usług twórców i artystów wykonawców w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, polegające na przeniesieniu praw lub udzieleniu licencji do praw autorskich lub praw do artystycznego wykonania albo na ich wykonaniu, w tym również wynagradzane za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, jeżeli z tytułu tych czynności osoby te są związane z usługobiorcą stosunkiem prawnym określającym warunki wykonywania tych czynności, wynagrodzenie i odpowiedzialność usługobiorcy wobec osób trzecich.”,

b) skreśla się ust. 3a,

c) dodaje się ustęp 7a w brzmieniu:

"7a. Obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatkowego, o którym mowa w ust. 7 nie dotyczy przypadków gdy podatnikiem wykonującym czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług jest podmiot posiadający siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju lub państwa będącego sygnatariuszem konwencji o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych z dnia 25 stycznia 1988, Dz. U. nr 141 poz. 913 z 23 listopada 1998.”,

5. w art. 19:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Jeżeli dostawa towaru lub wykonanie usługi powinny być potwierdzone fakturą, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wystawienia faktury, nie później jednak niż z chwilą upływu terminu na wystawienie faktury.",

b) w ust. 13:

- w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem
- dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12). otrzymania całości lub części zapłaty, nie później jednak niż z upływem terminu płatności określonego w umowie lub fakturze - z tytułu świadczenia usług polegających na obrocie wierzytelnościami,”,

- dodaje się na końcu ustępu słowa:

„- z zastrzeżeniem ust. 19a.”,

c) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

"14. Przepis ust. 13 pkt 2 lit. d stosuje się również do usług przyjmowanych częściowo, których odbiór jest dokonywany na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych, z zastrzeżeniem ust. 19a.”,

d) ust. 16a otrzymuje brzmienie:

"16a. W przypadku wydania towarów przez komitenta na rzecz komisanta, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą otrzymania przez komitenta zapłaty za wydany towar, nie później jednak niż w ciągu 30 dni od dostawy towarów dokonanej przez komisanta, z zastrzeżeniem ust. 19a.”,

e) dodaje się ust. 16b w brzmieniu:

„16b. W przypadku o którym mowa art. 8 ust. 4 dla każdego z podmiotów które wyświadczyły usługę obowiązek podatkowy powstaje z chwilą otrzymania przez taki podmiot zapłaty za wyświadczoną usługę, nie później jednak niż z upływem terminu płatności, z zastrzeżeniem ust. 19a.”,

f) ust. 17 otrzymuje brzmienie:

"17. W przypadku dokonywania dostawy towarów za pośrednictwem automatów obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wyjęcia pieniędzy lub żetonów z automatów, nie później jednak niż w ostatnim dniu miesiąca z zastrzeżeniem ust. 19a.”,

g) ust. 18 otrzymuje brzmienie:

"18. Przy świadczeniu usług telekomunikacyjnych obowiązek podatkowy powstaje z chwilą sprzedaży żetonów, kart telefonicznych lub innych jednostek uprawniających do korzystania z usług telekomunikacyjnych w systemie przedpłaconym, w przypadku gdy usługa jest realizowana przy użyciu odpowiednio żetonów, kart lub innych jednostek z zastrzeżeniem ust. 19a.”,

h) dodaje się ustęp 18a w brzmieniu:

"18a. W przypadku ustanowienia użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowych obowiązek podatkowy powstaje z chwilą otrzymania całości lub części poszczególnych opłat pobieranych z tego tytułu.”,

i) ust. 19 otrzymuje brzmienie:

"19. W imporcie usług obowiązek podatkowy powstaje z dniem dokonania całości lub części zapłaty. W przypadku dokonania części zapłaty obowiązek podatkowy powstaje w tej części."

j) dodaje się ust. 19a w brzmieniu:

„19a W przypadkach o których mowa w ust. 10, 13-14 oraz 16a-18 podatnik może rozpoznać obowiązek podatkowy zgodnie z ust. 1-5 i 11."

k) ust. 20 otrzymuje brzmienie:

"20. Przepisy ust. 1-4, 11, 13 pkt 1 lit. a, pkt 3 i 5, oraz ust. 16-17 oraz 19a stosuje się odpowiednio do dostawy towarów, dla której podatnikiem jest ich nabywca".

6. w art. 27:

a) ust. 4 pkt 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3) usług doradców, inżynierów, biur konsultingowych, prawników, księgowych oraz usług o podobnym charakterze w szczególności sklasyfikowane w następujących grupowaniach statystycznych: PKWiU 72.1 (usługi doradztwa w zakresie sprzętu komputerowego); PKWiU 72.2 (usługi doradztwa w zakresie oprogramowania); PKWiU 74.1 (usługi prawnicze, rachunkowo-księgowe, badania rynków i opinii publicznej, doradztwa w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania); PKWiU 74.2 (usługi architektoniczne i inżynierskie oraz związane z nimi doradztwo) -z zastrzeżeniem ust. 2 pkt 1; PKWiU 74.3 (usługi w zakresie badań i analiz technicznych); a także usług przetwarzania danych, dostarczania informacji oraz usług tłumaczeń;"

b) w ust. 4 w pkt. 2, 4-8, 12-14 dodaje się słowa:

" - bez względu na klasyfikacje PKWiU."

7. w art. 28:

a) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

"8. W przypadku gdy usługodawcą jest podatnik, o którym mowa w art. 15, przepis ust. 7 stosuje się, jeżeli towary po wykonaniu usług zostaną niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 90 dni od wykonania na nich usług, wywiezione poza terytorium kraju."

b) dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

"8a. Wywiezienie towarów w terminie późniejszym niż określony w ust. 8 upoważnia podatnika do dokonania korekty podatku należnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym towary zostały wywiezione."

8. w art. 29:

a) dodaje się ust. 4a w następującym brzmieniu:

"4a. Obrót lub kwotę podatku należnego zmniejsza się w rozliczeniu za miesiąc, w którym została wystawiona faktura korygująca, a w przypadku podatników, o których mowa w art. 99 ust. 2 i 3 ustawy - w rozliczeniu za kwartał, w którym została wystawiona, z uwzględnieniem zasad, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy."

b) dodaje się ust. 4b w następującym brzmieniu:

"4b. W przypadku dostawy towarów podlegających opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, w stosunku do których podatek akcyzowy został zapłacony obrót zmniejsza się o kwotę zwróconego podatku akcyzowego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym otrzymano zwrot."

c) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

"10. W przypadku dostawy towarów, o której mowa w art. 7 ust. 2, podstawą opodatkowania jest cena nabycia towarów, a gdy cena nabycia nie istnieje, koszt wytworzenia określone w momencie dostawy tych towarów. Przy ustalaniu podstawy opodatkowania uwzględnia się stan i stopień zużycia przekazywanych towarów."

d) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

"13. Podstawą opodatkowania w imporcie towarów jest wartość celna powiększona o należne cło. Jeżeli przedmiotem importu są towary opodatkowane podatkiem akcyzowym, podstawą opodatkowania jest wartość celna powiększona o należne cło i podatek akcyzowy, w sytuacji gdy u podatnika powstaje obowiązek zapłaty podatku akcyzowego. W przypadku towarów objętych procedurą uszlachetnienia biernego podstawą opodatkowania jest różnica między wartością celną produktów kompensacyjnych lub zamiennych dopuszczonych do obrotu a wartością towarów wywiezionych czasowo, powiększona o należne cło. Jeżeli przedmiotem importu w ramach uszlachetnienia biernego są towary opodatkowane podatkiem akcyzowym, podstawą opodatkowania jest różnica między wartością celną produktów kompensacyjnych lub zamiennych dopuszczonych do obrotu a wartością towarów wywiezionych czasowo, powiększona o należne cło i podatek akcyzowy, w sytuacji, gdy u podatnika powstaje obowiązek zapłaty podatku akcyzowego."

e) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

"14. Podstawą opodatkowania w imporcie towarów objętych procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywózowych oraz procedurą przetwarzania pod kontrolą celną jest wartość celna powiększona o cło, które byłoby należne, gdyby towary te były objęte procedurą dopuszczenia do obrotu. Jeżeli przedmiotem importu w ramach procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem od należności celnych przywózowych lub procedury przetwarzania pod kontrolą celną są towary opodatkowane podatkiem akcyzowym, podstawą opodatkowania jest wartość celna powiększona o cło, które byłoby należne, gdyby towary te były objęte procedurą dopuszczenia do obrotu, i o podatek akcyzowy w sytuacji, gdy u podatnika powstaje obowiązek zapłaty podatku akcyzowego."

f) ust. 20 otrzymuje brzmienie:

"20. W przypadku dostawy przez podatnika towaru podlegającego opodatkowaniu podatkiem akcyzowym podstawą opodatkowania objęta jest również kwota tego podatku, w sytuacji, gdy u podatnika powstaje obowiązek zapłaty podatku akcyzowego."

g) dodaje się ust. 23 w brzmieniu:

"23. Jeżeli podatnik sprzedał towar w opakowaniu zwrotnym, pobierając lub określając w umowie za to opakowanie kaucję, wartości opakowania nie uwzględnia się w podstawie opodatkowania.",

h) dodaje się ust. 24 w brzmieniu:

„24. Fakturę dokumentującą kwotę należności z tytułu niezwrócenia przez odbiorcę opakowań, o których mowa w ust. 1, wystawia się nie później niż siódmego dnia po dniu, w którym umowa przewidywała zwrot opakowań. Jeżeli w umowie nie określono daty zwrotu opakowań, fakturę wystawia się nie później niż 60. dnia od dnia wydania opakowań.”,

9. w art. 31:

a) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

"2a. W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych z innego państwa członkowskiego podstawę opodatkowania zwiększa się o kwotę należnej akcyzy w sytuacji, gdy u podatnika powstaje w związku z nabyciem tych wyrobów obowiązek zapłaty podatku akcyzowego.",

b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Jeżeli po dokonaniu wewnątrzwspólnotowego nabycia wyrobów akcyzowych nabywca otrzymuje zwrot podatku akcyzowego zapłaconego przez dostawcę na terytorium państwa członkowskiego, z którego wysłano lub transportowano towary, podstawę opodatkowania pomniejsza się o kwotę podatku akcyzowego zwróconego nabywcy przez dostawcę z innego państwa członkowskiego, przy czym podatnik ma obowiązek udowodnić na podstawie posiadanych dokumentów, że otrzymał zwrot podatku akcyzowego. Obrót zmniejsza się w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym nabywca otrzymał zwrot.”,

10. skreśla się art. 32,

11. w art. 33:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podatnik jest obowiązany w terminie 10 dni, licząc od dnia jego powiadomienia przez naczelnika urzędu celnego o wysokości należności podatkowych, do wpłacenia kwoty obliczonego podatku, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 33a.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Naczelnik urzędu celnego jest obowiązany do poboru podatku należnego z tytułu importu towarów, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 33a.”,

12. dodaje się art. 33a w brzmieniu:

"Art. 33a. 1. W przypadku gdy towary zostaną objęte na terytorium kraju procedurą uproszczoną, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. a-c rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302/1 z 19.10.1992, z późn. zm., Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2 t. 4), w której okresem rozliczeniowym jest miesiąc kalendarzowy, podatnik może wykazać kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji dla podatku od towarów i usług składanej za miesiąc, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie pod warunkiem przedstawienia przez podatnika naczelnikowi urzędu celnego, w którym podatnik rozlicza podatek z tytułu importu towarów, aktualnego zaświadczenia wydanego nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dokonaniem importu, potwierdzającego:

1) brak zaległości w podatkach stanowiących dochody budżetu państwa oraz zaległości z tytułu składek wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

2) zarejestrowanie, jako podatnika VAT czynnego, od co najmniej 6 miesięcy,

3. Warunek przedstawienia zaświadczeń określonych w ust. 2 nie ma zastosowania, jeżeli naczelnik urzędu celnego posiada złożone przez podatnika aktualne zaświadczenia, o których mowa w ust. 2.

4. Podatnik jest zobowiązany do poinformowania naczelnika urzędu celnego o zamiarze rozliczania podatku na zasadach określonych w ust. 1.",

13. w art. 34

a) ust. 1 i 2 otrzymują następujące brzmienie:

„1. W przypadkach innych niż określone w art. 33 ust. 1-3 i art. 33a kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów określa naczelnik urzędu celnego w drodze decyzji.

2. Do należności podatkowych określonych zgodnie z art. 33 ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy celne dotyczące powiadamiania dłużnika o kwocie należności wynikających z długu celnego, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 33a.”,

14. w art. 41 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

"8. Przepis ust. 7 stosuje się w przypadku, gdy towary zostały objęte procedurą wywozu.”,

15. w art. 42:

a) ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) dokumenty przewozowe otrzymane od przewoźnika (spedytora) odpowiedzialnego za wywóz towarów z terytorium kraju, z których jednoznacznie wynika, że towary zostały dostarczone do miejsca ich przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju lub inne dokumenty potwierdzające dostarczenie towarów do odbiorcy na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju - w przypadku gdy przewóz towarów jest zlecany przewoźnikowi (spedytorowi).”,

b) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

"13. Otrzymanie przez podatnika dowodu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w terminie późniejszym niż określony w ust. 12 upoważnia podatnika do dokonania korekty podatku należnego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym podatnik otrzymał ten dowód.”

16. w art. 43:

a) w ust. 1:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dostawę towarów wykorzystywanych wyłącznie na cele działalności zwolnionej od podatku, jeśli w stosunku do tych towarów nie przysługiwało dokonującemu ich dostawy prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony lub zwrotu różnicy podatku, a także dostawę towarów, przy nabyciu których podatnikowi nie przysługiwało prawo do obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku.”,

- w pkt 13 po słowach „o których mowa w ust. 9” kropkę zastępuje się średnikiem,
- dodaje się pkt 14 w brzmieniu:

„14) wydanie budynków i budowli lub ich części oraz związanych z nimi gruntów na podstawie umów najmu, dzierżawy i leasingu lub innych umów o podobnym charakterze, z zastrzeżeniem ust. 10 - 14.”

b) skreśla się ust. 2,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

"6. Zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do dostawy budynków oraz budowli lub ich części jeżeli przed wprowadzeniem ich do ewidencji środków trwałych lub w trakcie użytkowania wydatki poniesione przez podatnika na ulepszenie, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, stanowiły co najmniej 30% wartości początkowej, a podatnik:

- 1) miał prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych wydatków,
- 2) użytkował te towary w okresie krótszym niż 5 lat w celu wykonywania czynności opodatkowanych."

d) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 14 nie ma zastosowania do umów, których przedmiotem są:

- 1) usługi świadczone przez hotele, obiekty noclegowe turystyki oraz inne miejsca krótkotrwałego zakwaterowania, z wyłączeniem usług zakwaterowania w bursach, internatach i domach studenckich (PKWiU ex 55.23.15),
- 2) garaże lub miejsca parkingowe,
- 3) urządzenia i maszyny, nawet jeśli stanowią one budynki, budowle lub ich części w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2003 r., nr 207, poz. 2016),
- 4) obiekty sportowe lub ich części,
- 5) wynajem sejfów,

e) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Strony umów, o których mowa w ust. 1 pkt 14, mogą odstąpić od zastosowania zwolnienia od podatku w stosunku do danej usługi jeżeli:

- 1) świadczący usługi i nabywca usług są zarejestrowani jako podatnicy VAT czynni,

2) nabywca usług będzie wykorzystywał nieruchomości, o których mowa w ust. 1 pkt 14, na potrzeby wykonywania czynności, w związku z którymi przysługuje mu prawo do odliczenia podatku naliczonego w całości lub części.”,

f) dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. Odstąpienie od zastosowania zwolnienia od podatku, o którym mowa w ust. 11, może mieć miejsce jeżeli:

1) strony umowy najmu, dzierżawy i leasingu lub innej umowy o podobnym charakterze, o której mowa w ust. 1 pkt 14 pisemnie zawiadomią urząd skarbowy właściwy dla świadczącego usługę o odstąpieniu od zastosowania zwolnienia od podatku w stosunku do tej umowy, zgodnie z ust. 11. Zawiadomienie musi zawierać następujące dane:

a) dane dotyczące świadczącego usługi oraz nabywcy, w szczególności ich imiona i nazwiska lub nazwę, adresy oraz numery identyfikacji podatkowej,

b) datę zawarcia umowy,

c) okres obowiązywania umowy,

2) nabywca usługi złoży świadczącemu usługę oświadczenie, iż będzie w stosunku do przedmiotu umowy i w okresie jej trwania spełniał warunek, o którym mowa w ust. 11 pkt 2,

3) w terminie 10 dni od zawarcia umowy świadczący usługę prześle właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego zawiadomienie o którym mowa w pkt 1 oraz kopię oświadczenia o którym mowa w pkt 2.

4) w czasie trwania umowy nabywca usług jest zobowiązany przysyłać świadczącemu usługę oświadczenie o spełnieniu warunku, o którym mowa w ust. 11 pkt 2 w upływającym roku. Oświadczenie takie nabywca usług przysyła za każdy rok, w terminie do dnia 31 stycznia roku następnego.”,

g) dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. Jeśli warunek, o którym mowa w ust. 11 pkt 2 nie jest spełniony w danym roku, zastosowanie ma zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 14 w stosunku do tego roku. W przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, świadczący usługę jest zobowiązany niezwłocznie, ale nie później niż w ciągu 7 dni od otrzymania oświadczenia nabywcy usługi, skorygować faktury wystawione za usługi wykonane w danym roku oraz wykazać wartość sprzedaży zwolnionej od podatku w odpowiednich okresach rozliczeniowych.”,

h) dodaje się ust. 14 w brzmieniu:

„14. Możliwość odstąpienia od zastosowania zwolnienia od podatku, o której mowa w ust. 11, nie ma zastosowania do usług podlegających zwolnieniu od podatku na podstawie ust. 1 pkt 1.”

17. w art. 44 dodaje się pkt 4. w brzmieniu:

„4) towarów przez podmiot nieposiadający siedziby, miejsca zamieszkania lub stałego miejsca prowadzenia działalności na terytorium kraju, któremu w całości przysługiwałby zwrot podatku z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 89 ust. 5.”

18. w art. 83:

a) w ust. 1:

- pkt 22) lit. b) otrzymuje brzmienie:

"b) przeznaczonych do wywozu dla odbiorcy poza terytorium Wspólnoty, w tym także w celu ich kompletacji, pakowania lub formowania przesyłek zbiorowych.",

- dodaje się pkt. 27 w brzmieniu:

„27) dostaw towarów:

a) w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoślowym - pod warunkiem posiadania dokumentów potwierdzających wywóz towarów poza terytorium wspólnoty,

b) w składzie celnym przywiezionych do składu celnego z terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju,

c) objętych procedurą składu celnego;”,

- dodaje pkt 28 w brzmieniu:

„28) usług związanych bezpośrednio z dostawami towarów, o których mowa w pkt. 27 polegających w szczególności na ich pakowaniu, przeładunku, ważeniu oraz kontrolowaniu”

b) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

"4a. Przepis ust. 1 pkt 22 lit. b stosuje się pod warunkiem objęcia towarów procedurą wywozu w rozumieniu przepisów celnych",

c) w ust. 5 skreśla się pkt 2),

d) dodaje się ust. 14a w brzmieniu:

„14a. Przepis ust. 1 pkt 27 stosuje się jeżeli po dokonaniu dostawy towary te są nadal objęte procedurami, o których mowa w ust. 1 pkt. 27).”,

19. w art. 86:

a) ust. 8 pkt 2) otrzymuje brzmienie:

"2) czynności, o których mowa w art. 7 ust. 2-7 oraz art. 8 ust. 2 ustawy.",

b) ust. 10 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w przypadku stosowania w imporcie towarów procedury uproszczonej, polegającej na wpisie do rejestru zgodnie z przepisami celnymi - za okres rozliczeniowy, w którym podatnik dokonał wpisu do rejestru; obniżenie kwoty podatku należnego następuje pod warunkiem dokonania przez podatnika zapłaty podatku wykazanego w tym rejestrze lub wykazania tego podatku w deklaracji zgodnie z art. 33a.",

c) dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

"10a. Nabywca otrzymujący fakturę korygującą jest obowiązany do zmniejszenia kwoty podatku naliczonego w rozliczeniu za miesiąc, w którym tę fakturę otrzymał, a w przypadku nabywców, o których mowa w art. 99 ust. 2 i 3 ustawy - w rozliczeniu za kwartał, w którym tę fakturę otrzymali.",

d) dodaje się ust. 10b w brzmieniu:

"10b. Przepisu ust. 10a nie stosuje się w przypadku, gdy podatnik nie odliczył podatku określonego w fakturze, której korekta dotyczy."

e) dodaje się ust. 10c w brzmieniu:

"10c. Nabywca otrzymujący fakturę korygującą jest uprawniony do podwyższenia kwoty podatku naliczonego w rozliczeniu za miesiąc, w którym fakturę otrzymał, a w przypadku nabywców, o których mowa w art. 99 ust. 2 i 3 ustawy, w rozliczeniu za kwartał, w którym fakturę otrzymali - jeżeli ujęcie jej w rozliczeniu spowoduje zwiększenie podatku naliczonego, z uwzględnieniem zasad, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy."

f) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

"11. Jeżeli podatnik nie dokonał obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w terminach, o których mowa w ust. 10 może on obniżyć kwotę podatku należnego w następnych okresach rozliczeniowych, nie później jednak niż w ciągu 5 lat, licząc od końca roku, w którym wystąpiło prawo do obniżenia podatku należnego".

g) uchyla się ust. 12 i 13, 15 i 19.

h) ostatnie zdanie ust. 16 otrzymuje brzmienie:

"Przepis ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio."

i) w ust. 18 dodaje się zdanie:

"Przepis ust. 11 stosuje się odpowiednio".

20.art. 87 otrzymuje brzmienie:

"Art. 87. 1 W przypadku gdy kwota podatku naliczonego, o której mowa w art. 86 ust. 2, jest w okresie rozliczeniowym wyższa od kwoty podatku należnego, również gdy podatnik w danym okresie nie wykonał czynności opodatkowanych, podatnik ma prawo do obniżenia o tę różnicę kwoty podatku należnego za następne okresy lub do zwrotu różnicy na rachunek bankowy.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, zwrot różnicy podatku następuje na rachunek bankowy podatnika w banku mającym siedzibę na terytorium kraju wskazanym w zgłoszeniu identyfikacyjnym, o którym mowa w odrębnych przepisach, w terminie 60 dni od dnia złożenia rozliczenia przez podatnika. Jeżeli zasadność zwrotu wymaga dodatkowego sprawdzenia, naczelnik urzędu skarbowego może przedłużyć ten termin do czasu zakończenia postępowania wyjaśniającego. Jeżeli przeprowadzone postępowanie wykaże zasadność zwrotu, o którym mowa w zdaniu poprzednim, urząd skarbowy wypłaca podatnikowi należną kwotę wraz z odsetkami w wysokości odpowiadającej opłacie prolongacyjnej stosowanej w przypadku odroczenia płatności podatku lub jego rozłożenia na raty.

3. Na wniosek podatnika złożony wraz z deklaracją podatkową urząd skarbowy jest obowiązany zwrócić różnicę podatku, o której mowa w ust. 2, w terminie 25 dni, licząc od dnia złożenia rozliczenia, w zakresie jakim kwoty podatku naliczonego, wykazane w deklaracji podatkowej, wynikają z:

1) faktur dokumentujących kwoty należności, które zostały uregulowane,

2) dokumentów celnych oraz decyzji, o których mowa w art. 33 ust. 2 i 3 oraz art. 34, z których wynikające kwoty zostały w pełni uregulowane,

3) importu towarów opodatkowanego zgodnie z art. 33a, wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów lub importu usług lub dostawy towarów, dla której podatnikiem jest ich nabywca, jeżeli w deklaracji podatkowej została wykazana kwota podatku należnego od tych transakcji

- przy czym przepis ust. 2 zdanie drugie i trzecie stosuje się odpowiednio.

4. Różnicę podatku niezwróconą przez urząd skarbowy w terminach, o których mowa w ust. 2 w zdaniu pierwszym i w ust. 3, traktuje się jako nadpłatę podatku podlegającą oprocentowaniu w rozumieniu przepisów Ordynacji podatkowej.

5. Podatnik wymieniony w art. 16 może otrzymać zwrot podatku do wysokości kwoty określonej w art. 86 ust. 20.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia określi przypadki, warunki i terminy zwrotu podatku, o którym mowa w ust. 5.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 6, uwzględnia:

1) specyfikę wykonywania niektórych czynności oraz uwarunkowania obrotu gospodarczego niektórymi towarami;

2) konieczność prawidłowego udokumentowania zwracanych kwot podatku;

3) przepisy Wspólnoty Europejskiej."

21. w art. 88:

a) w ust. 1:

- skreśla się pkt 1 i 2,
- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

"4) usług gastronomicznych, z wyjątkiem:

a) przypadków, gdy usługi te zostały nabyte przez podatników świadczących usługi turystyki, jeżeli w skład usługi turystyki, opodatkowanej na zasadach innych niż określone w art. 119, wchodzi usługi gastronomiczne,

b) nabycia gotowych posiłków przeznaczonych dla pasażerów przez podatników świadczących usługi przewozu osób.",

b) skreśla się ust. 2 i 3,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego nie stosuje się również do podatników, którzy nie są zarejestrowani jako podatnicy VAT czynni, zgodnie z art. 96, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 86 ust. 20. Podatek naliczony przy nabyciu towarów i usług przed dokonaniem rejestracji, o

której mowa w art. 96, podlega odliczeniu w deklaracji za pierwszy okres rozliczeniowy po dokonaniu rejestracji.",

22. w art. 89a:

Wariant 1

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Podatnik może skorygować podatek należny z tytułu dostawy towarów lub świadczenia usług na terytorium kraju w przypadku wierzytelności odpisanych jako nieściągalne lub takich, których nieściągalność została uprawdopodobniona w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, z zastrzeżeniem ust. 2-7. Korekta podatku dotyczy również kwoty podatku przypadającej na część kwoty wierzytelności odpisanej jako nieściągalna lub, której nieściągalność została uprawdopodobniona.",

b) ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

"5) od daty wystawienia faktury, będącej podstawą do odpisania wierzytelności, nie upłynęło 5 lat, licząc od końca roku, w którym została wystawiona faktura;",

Wariant 2

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Podatnik może skorygować podatek należny z tytułu dostawy towarów lub świadczenia usług na terytorium kraju w przypadku wierzytelności odpisanych jako nieściągalne lub takich, których nieściągalność została uprawdopodobniona w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, z zastrzeżeniem ust. 2-7. Korekta podatku dotyczy również kwoty podatku przypadającej na część kwoty wierzytelności odpisanej jako nieściągalna lub, której nieściągalność została uprawdopodobniona.",

b) w ust. 2

- skreśla się pkt 1
- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

"3) Wierzyciel na dzień dokonania korekty, o której mowa w ust. 1 jest podatnikiem zarejestrowanym jako podatnik VAT czynny.",

pkt 5 otrzymuje brzmienie:

"5) od daty wystawienia faktury, będącej podstawą do odpisania wierzytelności, nie upłynęło 5 lat, licząc od końca roku, w którym została wystawiona faktura;",

23. w art. 90

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. Do obrotu, o którym mowa w ust. 3 nie wlicza się obrotu uzyskanego z dostawy towarów, które na podstawie przepisów o podatku dochodowym są zaliczane przez podatnika do środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych podlegających amortyzacji, używanych przez podatnika na potrzeby jego działalności."

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

"6. Do całkowitego obrotu, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się obrotu uzyskanego z tytułu transakcji dotyczących nieruchomości oraz usług wymienionych w załączniku nr 4 w poz. 3, w zakresie w jakim czynności te mają charakter uboczny."

c) dodaje się ust. 9a i 9b w brzmieniu:

„9a. W przypadku gdy proporcja obliczona zgodnie z ust. 2-9 nie odzwierciedla faktycznego wykorzystania nabytych towarów i usług, kwota podatku naliczonego podlegającego odliczeniu, o której mowa w ust. 2, może być obliczona w oparciu o inne wskaźniki ekonomiczne, w szczególności: strukturę ponoszonych wydatków, liczbę zatrudnionych pracowników, faktycznie wykorzystaną powierzchnię służącą do poszczególnych rodzajów sprzedaży, pod warunkiem uzgodnienia wybranej metody z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu.

9b. Podatnik ma prawo do obliczenia części podatku naliczonego, o której mowa w ust. 2 przy zastosowaniu metod wskazanych w ust. 3 do 9b odrębnie dla każdego rodzaju prowadzonej działalności, pod warunkiem prowadzenia odrębnej ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3, dla każdego z tych rodzajów działalności."

d) w ust. 10 wyrażenie „ust. 2-8” zastępuje się wyrażeniem „ust. 2-8, 9a i 9b”

24. w art. 91:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Po zakończeniu roku, w którym podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, o którym mowa w art. 86 ust. 1, jest on obowiązany dokonać korekty kwoty podatku odliczonego zgodnie z art. 90 ust. 2-9b, z uwzględnieniem proporcji obliczonej w sposób określony w art. 90 ust. 2-7, 9a i 9b lub przepisach wydanych na podstawie art. 90 ust. 11, dla zakońzonego roku podatkowego. Korekty tej nie dokonuje się, jeżeli różnica między proporcją odliczenia określoną w art. 90 ust. 4 a proporcją określoną w zdaniu poprzednim nie przekracza 2 punktów procentowych."

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. W przypadku gdy w okresie korekty, o której mowa w ust. 2, nastąpi sprzedaż towarów, o których mowa w ust. 2 lub towary te zostaną opodatkowane zgodnie z art. 14 ustawy, uważa się, że towary te są nadal

używane na potrzeby czynności podlegających opodatkowaniu u tego podatnika, aż do końca okresu korekty.",

c) dodaje się ustęp 9a w brzmieniu:

„9a. W przypadku zastosowania metod, o których mowa w art. 90 ust. 9a, podatnik dokonuje korekt, o których mowa w ust. 1-9 przy zastosowaniu tych samych metod.”,

25. skreśla się art. 93,

26. w art. 97 skreśla się ustępy od 5 do 8,

27. w art. 99 dodaje się ust. 12a w brzmieniu:

"12a. Przy określaniu wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty zwrotu różnicy podatku, kwoty zwrotu podatku naliczonego lub różnicy podatku, o której mowa w art. 87 ust. 1, naczelnik urzędu skarbowego lub organ kontroli skarbowej uwzględnia, na wniosek podatnika, kwoty podatku naliczonego, o który podatnik nie dokonał obniżenia kwoty podatku należnego przed dniem wszczęcia postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej, a uprawnienie takie, mu przysługiwało.",

28. w art. 106:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"Art. 106. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 15, są obowiązani wystawić fakturę na zasadach określonych w niniejszym rozdziale z zastrzeżeniem art. 119 ust. 10 i art. 120 ust. 16.",

b) skreśla się ust. 8-12,

29. dodaje się art. 107a do 107aa w brzmieniu:

"Art. 107a 1. Zarejestrowani podatnicy jako podatnicy VAT czynni, posiadający numer identyfikacji podatkowej, wystawiają faktury oznaczone wyrazami "FAKTURA VAT".

2. Podatnicy, o których mowa w art. 16 ustawy, są również obowiązani wystawiać faktury oznaczone wyrazami "FAKTURA VAT" przy dokonywaniu wewnątrzwspólnotowej dostawy nowych środków transportu.

Art. 107b. 1. Faktura stwierdzająca dokonanie sprzedaży powinna zawierać co najmniej:

1) imiona i nazwiska lub nazwy bądź nazwy skrócone sprzedawcy i nabywcy oraz ich adresy;

2) numery identyfikacji podatkowej sprzedawcy i nabywcy, z zastrzeżeniem ust. 10 i 11;

3) dzień, miesiąc i rok albo miesiąc i rok dokonania sprzedaży oraz datę wystawienia i numer kolejny faktury oznaczonej jako "FAKTURA VAT"; podatnik może podać na fakturze miesiąc i rok dokonania sprzedaży;

4) nazwę towaru lub usługi;

5) jednostkę miary i ilość sprzedanych towarów lub rodzaj wykonanych usług;

6) cenę jednostkową towaru lub usługi bez kwoty podatku (cenę jednostkową netto);

7) wartość towarów lub wykonanych usług, których dotyczy sprzedaż, bez kwoty podatku (wartość sprzedaży netto);

8) stawki podatku;

9) sumę wartości sprzedaży netto towarów lub wykonanych usług z podziałem na poszczególne stawki podatku i zwolnionych od podatku oraz niepodlegających opodatkowaniu;

10) kwotę podatku od sumy wartości sprzedaży netto towarów (usług), z podziałem na kwoty dotyczące poszczególnych stawek podatku;

11) wartość sprzedaży towarów lub wykonanych usług wraz z kwotą podatku (wartość sprzedaży brutto), z podziałem na kwoty dotyczące poszczególnych stawek podatku lub zwolnionych od podatku, lub niepodlegających opodatkowaniu;

12) kwotę należności ogółem wraz z należnym podatkiem.

2. W fakturach wystawianych przez małych podatników, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy:

1) w miejsce oznaczenia „FAKTURA VAT” stosuje się oznaczenie "FAKTURA VAT - MP";

2) dodatkowo zawiera się termin płatności należności określonej w fakturze.

3. Sprzedawca może określić w fakturze również kwoty podatku dotyczące wartości sprzedaży poszczególnych towarów i usług wykazanych w tej fakturze; w tym przypadku łączna kwota podatku może być ustalona w wyniku podsumowania jednostkowych kwot podatku.

4. Wyszczególnienie w fakturze kwot podatku nie jest wymagane, jeżeli sprzedaż jest opodatkowana, a wartość sprzedaży wraz z podatkiem jest niższa od:

1) 6,18 zł - w przypadku towarów i usług opodatkowanych stawką 3 %;

2) 6,42 zł - w przypadku towarów i usług opodatkowanych stawką 7 %;

3) 7,32 zł - w przypadku towarów i usług opodatkowanych stawką 22 %.

5. Kwoty podatku wykazuje się w złotych bez względu na to, w jakiej walucie określona jest kwota należności w fakturze. Kwoty wykazywane w fakturze zaokrągla się do pełnych groszy, przy czym końcówki poniżej 0,5 grosza pomija się, a końcówki 0,5 grosza i wyższe zaokrągla się do 1 grosza.

6. W przypadku dostawy towarów lub świadczenia usług objętych stawką podatku niższą od określonej w art. 41 ust. 1 ustawy oraz dostawy towarów i świadczenia usług zwolnionych od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 ustawy albo przepisów wydanych na podstawie art. 82 ust. 3 ustawy, dane określone w ust. 1 pkt 4 obejmują również symbol towaru lub usługi, określony w klasyfikacjach wydanych na podstawie przepisów o statystyce publicznej, chyba że ustawa lub przepisy wykonawcze do ustawy nie powołują tego symbolu. W tym przypadku należy podać przepis, na podstawie którego podatnik stosuje zwolnienie lub obniżoną stawkę podatku.

7. W fakturach dokumentujących świadczenie usług turystyki, o których mowa w art. 119 ustawy, oraz czynności, których podstawą opodatkowania jest marża, zgodnie z art. 120 ustawy:

1) w miejsce oznaczenia „FAKTURA VAT” stosuje się oznaczenie „FAKTURA VAT marża”;

2) zawiera się dane określone w ust. 1 pkt 1-5 i 12 .

8. W przypadku, o którym mowa w art. 119 ust. 7 i 8 ustawy, jeżeli nabywcą usługi turystyki jest podatnik, w wystawionej fakturze oprócz kwoty należności ogółem wraz z należnym podatkiem wykazuje się odrębnie tę część kwoty należności, do której ma zastosowanie stawka 0 %.

9. W wewnątrzwspólnotowej dostawie towarów faktura stwierdzająca tę dostawę powinna zawierać numer podatnika dokonującego dostawy, o którym mowa w art. 97 ust. 10 ustawy, oraz właściwy i ważny numer identyfikacyjny dla transakcji wewnątrzwspólnotowych, nadany przez państwo członkowskie właściwe dla nabywcy, zawierający dwuliterowy kod stosowany dla podatku od wartości dodanej.

10. Przepisu ust. 9 nie stosuje się:

1) w przypadku, o którym mowa w art.107a ust. 2 - w zakresie numeru identyfikacji podatkowej podatnika dokonującego dostawy;

2) w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy - w zakresie numeru, pod którym jest zidentyfikowany nabywca dla potrzeb podatku od wartości dodanej.

11. W przypadku gdy przedmiotem wewnątrzwspólnotowej dostawy są nowe środki transportu, faktura stwierdzająca dokonanie dostawy powinna dodatkowo zawierać moment (datę) dopuszczenia nowego środka transportu do użytku oraz:

1) przebieg pojazdu - w przypadku pojazdów lądowych, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. a ustawy;

2) ilość godzin roboczych używania nowego środka transportu - w przypadku pojazdów wodnych, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. b ustawy;

3) ilość godzin roboczych używania nowego środka transportu - w przypadku statków powietrznych, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. c ustawy.

12. W wewnątrzwspólnotowej transakcji trójstronnej (procedurze uproszczonej) faktura wystawiana przez drugiego w kolejności podatnika, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 4 lit. b i c ustawy, powinna zawierać dodatkowo dane określone w art. 136 ustawy.

13. Na żądanie nabywcy podatnik podatku akcyzowego, który nie został zwolniony z obowiązku w tym podatku, jest obowiązany określić w fakturze kwotę podatku akcyzowego, zawartą w wartości towarów wykazanych w tej fakturze.

Art. 107c. 1. Nabywcy towarów i usług mogą wystawiać faktury stwierdzające dokonanie dostawy towarów lub świadczenia usług oznaczone jako "FAKTURA VAT", w tym również faktury, o których mowa w art. 107g, w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

1) nabywca towarów lub usług:

a) jest zarejestrowanym podatnikiem VAT czynnym,

b) ma zawartą z dokonującym dostawy towarów lub świadczącym usługi umowę odpowiadającą warunkom wymienionym w ust. 4, upoważniającą do wystawiania faktur, faktur korygujących i duplikatów - w imieniu i na rachunek dokonującego dostawy towarów lub usługodawcy;

2) naczelnikowi urzędu skarbowego właściwego dla nabywcy towarów lub usług zostanie w terminie 30 dni od dnia zawarcia umowy wymienionej w pkt 1 lit. b doręczona pisemna informacja o zawarciu takiej umowy, zawierająca w szczególności:

a) dane dotyczące dokonującego dostawy towarów lub świadczącego usługi oraz nabywcy,

b) datę zawarcia umowy,

c) okres obowiązywania umowy.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 lit a nie stosuje się w przypadku gdy nabywcą towarów jest podmiot posiadający siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności lub miejsce zamieszkania poza terytorium kraju.

3. W przypadku gdy nabywcą towarów lub usług jest podmiot posiadający siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności lub miejsce zamieszkania poza terytorium kraju obowiązek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 dotyczy dostawcy towarów lub usług.

4. Umowa, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, powinna zawierać w szczególności:

1) zakres dostaw towarów i świadczonych usług, w odniesieniu do których nabywca będzie wystawiał faktury w imieniu i na rzecz dostawcy w okresie obowiązywania umowy,

2) postanowienia, iż podatnik dokonujący dostawy towarów lub świadczący usługi:

a) upoważnia nabywcę do wystawiania faktur, faktur korygujących i duplikatów, w jego imieniu i na jego rachunek,

b) niezwłocznie poinformuje nabywcę o wykreślenia go z rejestru jako podatnika VAT czynnego;

3) postanowienia, iż podatnik dokonujący nabycia towarów lub usług:

a) będzie wystawiał faktury, faktury korygujące i duplikaty zgodnie z obowiązującymi przepisami,

b) będzie przekazywał drugiej stronie umowy fakturę do akceptacji, z tym że termin przekazania faktury do akceptacji ma tak być określony w umowie, aby było możliwe dokonanie terminowego rozliczenia podatku przez dokonującego dostawy towarów lub świadczącego usługi. Podatnik dokonujący dostawy towarów lub świadczący usługę zachowuje kopię zaakceptowanej faktury,

c) niezwłocznie poinformuje dostawcę o wykreślenia go z rejestru jako podatnika VAT czynnego;

4) określenie terminu jej obowiązywania, z tym że termin ten nie może być dłuższy niż trzy lata.

5. Faktura wystawiana na zasadach określonych w ust. 1-4 powinna dodatkowo zawierać informację, kto był wystawcą faktury.

6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do faktur stwierdzających dokonanie wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, jeżeli:

1) nabywcą towarów jest podatnik, który został zarejestrowany jako podatnik VAT UE, zgodnie z art. 97 ustawy;

2) dokonującym wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów jest podatnik podatku od wartości dodanej zidentyfikowany dla potrzeb transakcji wewnątrzwspólnotowych na terytorium państwa członkowskiego innego niż terytorium kraju;

Art.107d 1. Faktury wystawiane na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w formie indywidualnych gospodarstw rolnych mogą nie zawierać danych dotyczących nabywcy, określonych w art. 107b ust. 1 pkt 2.

2. Faktury wystawiane:

1) nabywcom eksportowanych towarów,

2) uprawnionym przedstawicielstwom dyplomatycznym i urzędom konsularnym oraz członkom personelu tych przedstawicielstw i urzędów, a także innym osobom zrównanym z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych,

3) nabywcom, na których rzecz dokonywana jest sprzedaż: energii elektrycznej i ciepłej, gazu przewodowego, usług telekomunikacyjnych i radiokomunikacyjnych oraz usług wymienionych w poz. 138 i poz. 153 załącznika nr 3 do ustawy

- mogą nie zawierać danych dotyczących nabywcy określonych w art. 107b ust. 1 pkt 2.

3. W przypadku gdy faktura dotyczy sprzedaży zarejestrowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej, do kopii faktury podatnik obowiązany jest dołączyć paragon dokumentujący tę sprzedaż.

4. Przepis ust. 3 nie dotyczy sprzedaży dokumentowanej fakturą emitowaną przy zastosowaniu kasy rejestrującej, w przypadkach gdy wartość sprzedaży i kwota podatku należnego zostały zarejestrowane w raporcie fiskalnym dobowym kasy.

5. Faktury wystawiane przez operatorów telekomunikacyjnych na rzecz ich abonentów z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych mogą zawierać w wyodrębnionej części dane, o których mowa w art. 107b, z uwzględnieniem przepisów art. 107f – 107k i art. 107m – 107o, dotyczące dostaw towarów lub usług dokonywanych przez innych podatników na rzecz tych abonentów, pod warunkiem że z umów zawartych pomiędzy operatorem a dostawcą towarów lub usług wynika taki sposób ich dokumentowania.

Art.107e. 1. W przypadku gdy podatnik jest obowiązany do stosowania cen urzędowych zawierających podatek, w fakturze stwierdzającej dokonanie sprzedaży:

1) jako cenę jednostkową wykazuje się cenę wraz z kwotą podatku (cenę brutto), a zamiast wartości sprzedaży netto wykazuje się wartość sprzedaży brutto;

2) kwota podatku jest obliczana według następującego wzoru:

$$\text{KP} = \frac{\text{WB} \times \text{SP}}{100 + \text{SP}}$$

gdzie:

KP - oznacza kwotę podatku z podziałem na poszczególne stawki podatku, przy czym wielkość wynikającą z wzoru zaokrągla się według zasad określonych w art. 107b ust. 5,

WB - oznacza sumę wartości sprzedaży brutto z podziałem na poszczególne stawki podatku,

SP - oznacza stawkę podatku;

3) sumę wartości sprzedaży netto stanowi różnica między wartością sprzedaży brutto a kwotą podatku, z podziałem na poszczególne stawki podatku.

2. Przepis ust. 1 może być stosowany również w przypadku, gdy sprzedawca stosuje jako ceny sprzedaży umowne ceny brutto.

Art. 107f. 1. Fakturę wystawia się nie później niż siódmego dnia od dnia, w którym miała miejsce dostawa towaru lub wykonanie usługi, z zastrzeżeniem art. 107g i 107h.

2. W przypadku gdy podatnik określa w fakturze, zgodnie z art. 107b ust. 1 pkt 3, wyłącznie miesiąc i rok dokonania sprzedaży, fakturę wystawia się nie później niż siódmego dnia od zakończenia miesiąca, w którym dokonano sprzedaży.

Art. 107g. 1. Jeżeli przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi otrzymano część lub całość należności, w szczególności: przedpłatę, zaliczkę, zadatek, ratę, fakturę wystawia się nie później niż siódmego dnia od dnia, w którym otrzymano część lub całość należności od nabywcy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Fakturę wystawia się również nie później niż siódmego dnia od dnia, w którym pobrano przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi każdą kolejną część należności (zaliczkę, przedpłatę, zadatek lub ratę).

3. Faktura stwierdzająca pobranie części lub całości należności przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi powinna zawierać co najmniej:

1) imiona i nazwiska lub nazwy bądź nazwy skrócone sprzedawcy i nabywcy oraz ich adresy;

2) numer identyfikacji podatkowej sprzedawcy i nabywcy;

3) datę wystawienia i numer kolejny faktury oznaczonej jako FAKTURA VAT lub FAKTURA VAT-MP, kwotę otrzymanej części lub całości należności brutto, a w przypadku określonym w ust. 2 - również daty i numery poprzednich faktur oraz sumę kwot pobranych wcześniej części należności brutto;

4) stawkę podatku;

5) kwotę podatku wyliczoną według wzoru:

$$ZB \times SP$$

$$KP = \frac{\quad}{\quad}$$

$$100 + SP$$

gdzie:

KP - oznacza kwotę podatku,

ZB - oznacza kwotę pobranej części lub całości należności brutto,

SP - oznacza stawkę podatku;

6) dane dotyczące zamówienia lub umowy, a w szczególności: nazwę towaru lub usługi, cenę netto, ilość zamówionych towarów, wartość zamówionych towarów lub usług netto, stawki podatku, kwoty podatku oraz wartość brutto zamówienia lub umowy;

7) datę otrzymania części lub całości należności (przedpłaty, zaliczki, zadatku, raty), o której mowa w ust. 1 i 2, jeśli nie pokrywa się ona z datą wystawienia faktury.

4. Jeżeli faktury, o których mowa w ust. 1 i 2, nie obejmują całej ceny brutto, sprzedawca po dostawie towaru lub wykonaniu usługi wystawia fakturę na zasadach określonych w art. 107b, art. 107d – 107f, z tym że sumę wartości towarów (usług) pomniejsza się o wartość otrzymanych części należności, a kwotę podatku pomniejsza się o sumę kwot podatku wykazanego w fakturach dokumentujących pobranie części należności; taka faktura powinna zawierać również numery faktur wystawionych przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi.

5. Jeżeli faktury, o których mowa w ust. 1 i 2, obejmują całą cenę brutto towaru lub usługi, sprzedawca po dostawie towaru lub wykonaniu usługi nie wystawia faktury w terminie określonym w art. 107f.

6. Przepisy art. 107b ust. 5 i 6 oraz art. 107d stosuje się odpowiednio do faktur wystawionych przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi.

Art. 107h. 1. W przypadku dostaw towarów lub usług określonych w art. 19 ust. 10 i ust. 13 pkt 1-5 i 7-11 ustawy, fakturę wystawia się nie później niż z chwilą powstania obowiązku podatkowego.

2. Faktury, o których mowa w ust. 1, nie mogą być wystawione wcześniej niż 30. dnia przed powstaniem obowiązku podatkowego, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy wystawiania faktur w zakresie dostaw energii elektrycznej i ciepłej, gazu przewodowego, usług telekomunikacyjnych i radiokomunikacyjnych oraz usług wymienionych w poz. 138 i poz. 153 załącznika nr 3 do ustawy, jeżeli faktura zawiera informację, jakiego okresu rozliczeniowego dotyczy.

Art. 107i. 1. W przypadku gdy po wystawieniu faktury udzielono rabatów określonych w art. 29 ust. 4 ustawy, podatnik udzielający rabatu wystawia fakturę korygującą.

2. Faktura korygująca powinna zawierać co najmniej:

1) numer kolejny oraz datę jej wystawienia;

2) dane zawarte w fakturze, której dotyczy faktura korygująca określone w art. 107b ust. 1 pkt 1-3,

3) kwotę i rodzaj udzielonego rabatu;

4) kwotę zmniejszenia podatku należnego;

5) w przypadku gdy korekta dotyczy dostaw towarów lub usług objętych różnymi stawkami VAT należy odrębnie wykazać kwotę udzielonego rabatu dla każdej stawki podatku.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) zwrotu sprzedawcy towarów oraz zwrotu nabywcy kwot nienależnych, o których mowa w art. 29 ust. 4 ustawy;

2) zwrotu nabywcy zaliczek, przedpłat, zadatków lub rat, podlegających opodatkowaniu.

4. Przepisy art. 107b ust. 4-6 i art. 107d stosuje się odpowiednio do faktur korygujących.

5. Faktury korygujące powinny zawierać wyraz KOREKTA albo wyrazy FAKTURA KORYGUJĄCA. pisma urzędowe

6. W przypadku gdy do wystawionych faktur podatnik wystawia jedną fakturę korygującą, przepisy ust. 2-5 stosuje się odpowiednio, z tym że faktura korygująca nie musi zawierać danych określonych w art. 107b ust. 1 pkt 3) jeżeli z treści faktury jednoznacznie wynika, których faktur dotyczy korekta.

Art 107j. 1. Fakturę korygującą wystawia się również, gdy podwyższono cenę po wystawieniu faktury lub w razie stwierdzenia pomyłki w cenie, stawce lub kwocie podatku bądź w jakiejkolwiek innej pozycji faktury.

2. Faktura korygująca dotycząca podwyższenia ceny powinna zawierać co najmniej:

1) numer kolejny oraz datę jej wystawienia;

2) dane zawarte w fakturze, której dotyczy faktura korygująca określone w art. 107b ust. 1 pkt 1-3,

3) kwotę podwyższenia ceny bez podatku;

4) kwotę podwyższenia podatku należnego.

3. Faktura korygująca wystawiana w przypadku pomyłek, o których mowa w ust. 1, zawiera dane określone w ust. 2 pkt 1, pkt 2, kwoty podane w omyłkowej wysokości oraz kwoty w wysokości prawidłowej.

4. Przepisy art. 107b ust. 4-6, art. 107d i art. 107i ust. 5 stosuje się odpowiednio do faktur korygujących.

5. Przepisy art. 107i ust. 6 stosuje się odpowiednio

Art. 107k. 1. Nabywca towaru lub usługi, który otrzymał fakturę lub fakturę korygującą zawierającą pomyłki dotyczące jakiejkolwiek informacji wiążącej się zwłaszcza ze sprzedawcą lub nabywcą lub oznaczeniem towaru lub usługi, z wyjątkiem pomyłek w pozycjach faktury określonych w art. 107b ust. 1 pkt 5-12, może wystawić notą korygującą.

2. Nota korygująca jest przesyłana wystawcy faktury lub faktury korygującej, wraz z kopią.

3. Nota korygująca powinna zawierać co najmniej:

1) numer kolejny i datę jej wystawienia;

2) imiona i nazwiska albo nazwy bądź nazwy skrócone wystawcy noty i wystawcy faktury albo faktury korygującej oraz ich adresy i numery identyfikacji podatkowej;

3) dane zawarte w fakturze, której dotyczy nota korygująca, określone w art. 107b ust. 1 pkt 1-3;

4) wskazanie treści korygowanej informacji oraz treści prawidłowej.

4. Noty korygujące powinny zawierać wyrazy **NOTA KORYGUJĄCA**.

Art. 107l. Za fakturę uznaje się również:

1) bilety jednorazowe, wydawane przez podatników uprawnionych do świadczenia usług polegających na przewozie osób: kolejami normalnotorowymi, taborem samochodowym, statkami pełnomorskimi, środkami transportu żegluga śródlądowej i przybrzeżnej, promami, samolotami i śmigłowcami, jeżeli zawierają następujące dane:

a) nazwę i numer identyfikacji podatkowej sprzedawcy,

b) numer i datę wystawienia biletu,

c) kwotę należności wraz z podatkiem,

d) kwotę podatku;

2) dowody zapłaty za usługi radiokomunikacji przywoławczej, jeżeli zawierają następujące dane:

a) nazwy i numery identyfikacji podatkowej sprzedawcy i nabywcy,

b) kwotę należności wraz z podatkiem,

c) kwotę podatku;

3) dokumenty dotyczące usług bankowych i ubezpieczeniowych zwolnionych od podatku, jeżeli zawierają co najmniej następujące dane:

a) określenie usługodawcy i usługobiorcy,

b) numer kolejny i datę ich wystawienia,

c) nazwę usługi,

d) kwotę, której dotyczy dokument;

4) dowody zapłaty za przejazdy autostradami płatnymi, jeżeli zawierają następujące dane:

a) nazwę i numer identyfikacji podatkowej sprzedawcy,

b) numer kolejny i datę wystawienia,

c) nazwę autostrady, za przejazd którą pobierana jest opłata,

d) kwotę należności wraz z podatkiem,

e) kwotę podatku;

5) rachunki, o których mowa w art. 87-90 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacji podatkowej.

Art. 107m. Sprzedawca przekazuje fakturę (fakturę korygującą) nabywcy oraz zachowuje kopię wystawionej faktury w formie papierowej bądź elektronicznej.

Art. 107n. 1. Jeżeli faktura lub faktura korygująca ulegnie zniszczeniu albo zaginie, sprzedawca na wniosek nabywcy ponownie wystawia fakturę lub fakturę korygującą, zgodnie z danymi zawartymi w kopii tej faktury lub faktury korygującej.

2. Faktura i faktura korygująca wystawiona ponownie musi dodatkowo zawierać wyraz DUPLIKAT oraz datę jej wystawienia. Duplikat faktury i faktury korygującej otrzymuje nabywca. Sprzedawca zachowuje kopię wystawionego duplikatu faktury w formie papierowej bądź elektronicznej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do not korygujących.

Art. 107o. 1. Podatnicy są obowiązani przechowywać otrzymane faktury i faktury korygujące oraz kopie wystawionych faktur i faktur korygujących, a także duplikaty tych faktur oraz ich kopie do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

2. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 przechowuje się w formie papierowej lub elektronicznej.

Art. 107p. 1. Organy egzekucyjne, określone w art. 19 i art. 20 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968, z późn. zm.3)), oraz komornicy sądowi, o których mowa w art. 758 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.4)), dokonujący na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego dostawy towarów, wystawiają w imieniu dłużnika i na jego rachunek faktury potwierdzające dokonanie dostawy tych towarów; kopię faktury otrzymuje dłużnik.

2. Fakturę wystawia się, jeżeli na dłużniku spoczywa obowiązek podatkowy związany z dostawą towarów.

3. Faktura stwierdzająca dokonanie dostawy towarów powinna spełniać warunki, o których mowa w art. 107b i art. 107d ust. 1, jak również zawierać nazwę i adresy organów egzekucyjnych, określonych w ust. 1; jako sprzedawcę wpisuje się w fakturze nazwę i adres dłużnika, przy czym za podpisy osób uprawnionych do wystawienia faktury uważa się podpisy kierowników organów egzekucyjnych (lub osób przez nich upoważnionych), o których mowa w ust. 1.

4. Kopię faktury, o której mowa w ust. 3, organ egzekucyjny przekazuje dłużnikowi, zachowując jedną kopię w swojej ewidencji.

Art. 107r. 1. Przepisy art. 107b, art. 107f - 107j, art. 107o stosuje się odpowiednio do faktur wewnętrznych, o których mowa w art. 106 ust. 7 ustawy, z tym że w przypadku:

1) czynności określonych w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy, faktura może nie zawierać danych dotyczących nabywcy oraz kwoty należnej z tytułu wykonania tych czynności;

2) dostawy towarów, dla której podatnikiem jest nabywca, wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów oraz importu usług, faktury mogą nie zawierać numeru identyfikacji podatkowej kontrahenta.

2. Faktury, o których mowa w ust. 1 można wystawić w 1 egzemplarzu i należy przechowywać wraz z całą dokumentacją dotyczącą podatku w formie papierowej lub elektronicznej.

Art. 107s. Przepisy art. 107b - 107r stosuje się odpowiednio do przedstawiciela podatkowego, o którym mowa w art. 15 ustawy, jeżeli jest upoważniony do wystawiania faktur, z tym że faktury wystawione przez przedstawiciela podatkowego powinny zawierać dodatkowo dane dotyczące nazwy i adresu tego przedstawiciela oraz jego numer identyfikacji podatkowej.

Art. 107t. 1. Przepisy art. 107b i art. 107d - 107o oraz art. 107s stosuje się odpowiednio do faktur stwierdzających dokonanie dostawy towarów lub świadczenia usług, dla których miejscem opodatkowania jest terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju lub terytorium państwa trzeciego, jeżeli dla tych czynności podatnicy wystawiający fakturę nie są zidentyfikowani dla podatku od wartości dodanej lub - w przypadku terytorium państwa trzeciego - podatku o podobnym charakterze.

2. Faktury, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać dane określone w art. 107b, z wyjątkiem stawki i kwoty podatku oraz kwoty należności wraz z podatkiem.

3. Faktury, o których mowa w ust. 1, mogą nie zawierać danych określonych w art. 107b ust. 1 pkt 2, dotyczących nabywcy, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. W przypadku świadczenia usług, o których mowa w art. 27 ust. 3 pkt 2 oraz art. 28 ust. 3, 4, 6 i 7 ustawy, faktura dokumentująca wykonanie tych czynności powinna zawierać numer, pod którym nabywca usługi jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od wartości dodanej na terytorium państwa członkowskiego, innym niż terytorium kraju.

Art. 107u 1. Faktury mogą być wystawiane, przesyłane lub udostępniane w formie elektronicznej przy zastosowaniu elektronicznych urządzeń do przetwarzania (łącznie z cyfrową kompresją) i przechowywania danych, z wykorzystaniem technik teletransmisji przewodowej, radiowej, technologii optycznych lub innych elektromagnetycznych środków, pod warunkiem uprzedniej akceptacji tej formy przez odbiorcę faktury, zwanej dalej „akceptacją”.

2. Akceptacja może być wyrażona w formie pisemnej lub w formie elektronicznej. W przypadku akceptacji w formie elektronicznej przepisy art. 107w stosuje się odpowiednio.

3. Faktury mogą być wystawiane i przesyłane lub udostępniane w formie elektronicznej nie wcześniej niż od dnia następującego po dniu, w którym odbiorca faktury dokonał akceptacji.

4. W przypadku cofnięcia akceptacji przez odbiorcę faktury, wystawca faktury traci prawo do wystawiania i przesyłania temu odbiorcy faktur w formie elektronicznej od następnego dnia po dniu, w którym otrzymał powiadomienie od odbiorcy o wycofaniu akceptacji.

Art. 107w Faktury mogą być wystawiane, przesyłane, udostępniane i przechowywane w formie elektronicznej, pod warunkiem że autentyczność ich pochodzenia i integralność ich treści są zagwarantowane:

1) podpisem elektronicznym w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.); lub

2) poprzez wymianę danych elektronicznych (EDI) zgodnie z umową w sprawie europejskiego modelu wymiany danych elektronicznych, jeżeli zawarta umowa, dotycząca tej wymiany, przewiduje stosowanie procedur gwarantujących autentyczność pochodzenia faktury i integralność danych.

Art. 107z 1. W przypadku wysyłania kilku faktur w drodze elektronicznej informacje powtarzające się na poszczególnych fakturach mogą być wymieniane tylko raz, jeśli dla każdej z faktur istnieje dostęp do wszystkich informacji.

2. W przypadkach gdy przeszkody formalne lub techniczne uniemożliwiają wystawianie i przesłanie dokumentu, o którym mowa w ust. 1, w formie elektronicznej, w szczególności w przypadku cofnięcia przez odbiorcę faktur zgody na ich wystawianie i przesyłanie w formie elektronicznej, podatnik wystawia ten dokument w formie papierowej, zamieszczając na nim adnotację, że odpowiednio faktura korygująca lub duplikat faktury dotyczy faktury wystawionej w formie elektronicznej.

Art. 107aa 1. Faktury wystawione lub otrzymane w formie elektronicznej przechowuje się w sposób umożliwiający, na żądanie, zgodnie z odrębnymi przepisami, organów podatkowych lub organów kontroli skarbowej bezzwłoczny i pełny dostęp drogą elektroniczną tym organom do tych faktur.

2. Faktury przesłane w formie elektronicznej powinny być przechowywane przez ich wystawcę oraz odbiorcę będącego podatnikiem w formie papierowej lub elektronicznej w sposób gwarantujący autentyczność ich pochodzenia i integralność treści, jak również ich czytelność przez cały okres ich przechowywania.

3. Dane gwarantujące autentyczność pochodzenia i integralność treści każdej faktury przesłanej w formie elektronicznej, powinny być przechowywane i udostępniane organom podatkowym i organom kontroli skarbowej na zasadach ustalonych dla tych faktur.”,

30. art. 108 otrzymuje brzmienie:

„Art. 108. 1. W przypadku gdy osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba fizyczna wystawi fakturę, w której wykaże kwotę podatku, jest obowiązana do jego zapłaty.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy podatnik wystawi fakturę, w której wykaże kwotę podatku wyższą od kwoty podatku należnego.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do: 1) faktur anulowanych przez podatnika przed wprowadzeniem ich do obrotu prawnego. 2) faktur wewnętrznych.”,

31. skreśla się art. 109 ust. 2

32. skreśla się art. 110.

33. w art. 111 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Obowiązek określony w ust. 1 nie dotyczy podatników zwolnionych od podatku na podstawie art. 113 ust. 1 i 9”,

34. w art. 116 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

"9. Przez należności za towary i usługi dostarczane rolnikowi ryczałtowemu, o których mowa w ust. 8, rozumie się również potrącenia z tytułu spłat rat pożyczek i zaliczek udzielanych rolnikowi ryczałtowemu dostarczającemu produkty rolne oraz inne potrącenia, dokonane przez podatnika nabywającego te produkty, pod warunkiem że:

1) zaliczka została przekazana na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego, a na fakturze potwierdzającej zakup produktów rolnych podano dane identyfikacyjne dokumentu potwierdzającego dokonanie tej wpłaty;

2) raty, pożyczki i inne potrącenia wynikają z umów zawartych w formie pisemnej lub tytułów wykonawczych (egzekucyjnych).

Art. 2. W ustawie z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732, Nr 143, poz. 1199) dodaje się art. 52a w następującym brzmieniu:

„Art. 52a. Nie stanowi zaległości podatkowej zaniżenie zobowiązania podatkowego lub zawyżenie kwoty różnicy podatku lub kwoty zwrotu podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, jeżeli wiąże się z nieujęciem podatku należnego w rozliczeniu za dany okres z tytułu czynności określonych w art. 5 ust. 1 ustawy o podatkach od towarów i usług, od których podatek należny został ujęty w poprzednich okresach rozliczeniowych.”

Art. 3. W ustawie z dnia z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 41, poz. 399, Nr 169, poz. 1418) w art. 2 dodaje się pkt. 4a w brzmieniu:

„4a) czynności cywilnoprawne wykonane poza terytorium kraju w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, które podlegałyby opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług gdyby były wykonane w kraju”.

Art. 4. Nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług usługi leasingu, najmu, dzierżawy oraz inne usługi o podobnym charakterze, wykonywane na podstawie umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, w stosunku do których podatek został rozliczony jak od dostawy towarów.

Art. 5. 1. Przepis art. 1 pkt. 16 lit a tiret trzecie dodający art. 43 ust. 1 pkt 14) do ustawy o której mowa w art. 1 ma zastosowanie do umów najmu, dzierżawy, leasingu i innych umów o podobnym charakterze zawartych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Usługi świadczone na podstawie umów, o których mowa w ust. 1 zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy podlegają zwolnieniu od podatku pod warunkiem, że:

a) świadczący usługę i nabywca usługi podpiszą oświadczenie o skorzystaniu ze zwolnienia od podatku,

b) oświadczenie to zostanie przesłane do naczelnika urzędu skarbowego właściwego dla świadczącego usługę w ciągu 15 dni od wejścia w życie ustawy.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

ANEKS do projektu nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie regulacji dotyczącej grup podatkowych

Regulacja dotycząca grup podatkowych nie została ujęta w projekcie zmiany ustawy o podatku od towarów i usług niemniej Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan uważa, że kwestia ta powinna zostać po dodatkowym zbadaniu ujęta w nowelizacji ustawy.

Art. 4 pkt. 4 VI Dyrektywy w sprawie VAT pozwala na konsolidację wyodrębnionych prawnie podmiotów mających siedzibę na terytorium jednego państwa (tj. traktowanie ich jako jednego podatnika) pozostających w związkach o charakterze ekonomicznym, finansowym i organizacyjnym (grupy podatkowe). Przepis ten ma charakter „fakultatywny” tj. stwarza możliwość wprowadzenia instytucji grupy podatkowej do ustawodawstwa wewnętrznego.

Przepisy dopuszczające istnienie grup podatkowych występują w kilku państwach UE, co istotne z nowych państw członków Wspólnoty z naszego regionu regulacje takie wprowadzono na Węgrzech, a w Czechach trwają zaawansowane prace nad tym tematem. Polska nie byłaby zatem prekursorem tych rozwiązań i mogłaby przy ich wprowadzeniu korzystać z doświadczeń innych państw (zasadniczo pozytywnych).

Założenia dotyczące funkcjonowania grupy podatkowej

OPCJA I „Grupa jako odrębny podatnik”

1. grupa podatkowa jest odrębnym podatnikiem VAT – konieczność rejestracji grupy podatkowej dla potrzeb podatku VAT (w tym VAT UE);
2. podatnikami tworzącymi grupę podatkową mogą być jedynie spółki kapitałowe z siedzibą na terytorium kraju;
3. w skład grupy podatkowej wchodzi co najmniej jeden podmiot zarejestrowany jako podatnik VAT czynny;
4. transakcje pomiędzy podmiotami tworzącymi grupę podatkową nie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT i są neutralne dla tych podmiotów;
5. proporcję rozumianą jako udział obrotów z tytułu czynności dających prawo do odliczenia w całkowitym obrocie dla grupy podatkowej ustala się na podstawie obrotów wszystkich podmiotów tworzących grupę podatkową;
6. obrót z tytułu dostaw towarów i świadczenia usług pomiędzy członkami grupy podatkowej jako niepodlegających opodatkowaniu nie są uwzględniane w proporcji sprzedaży;
7. w przypadku zbycia środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych lub nieruchomości w okresie korekty pomiędzy podmiotami z grupy podatkowej korektę podatku naliczonego kontynuuje nabywca towarów;
8. podmioty tworzące grupę podatkową odpowiadają solidarnie za zobowiązania podatkowe grupy podatkowej (do momentu wygaśnięcia zobowiązania podatkowego);
9. grupa podatkowa sporządza jedną deklarację jako odrębny podatnik;
10. wysokość zobowiązania podatkowego i nadwyżka podatku naliczonego nad należnym (zarówno do przeniesienia, jak i do zwrotu na rachunek bankowy) wynika z deklaracji składanej przez grupę podatkową;
11. podmioty wchodzące w skład grupy podatkowej mogą na fakturach (wystawianych i otrzymywanych) posługiwać się dotychczasowymi danymi (nazwa podatnika, NIP, adres, itd.).

OPCJA II „Grupa kilku podatników”

1. podatnikami tworzącymi grupę podatkową mogą być jedynie spółki kapitałowe z siedzibą na terytorium kraju;
2. w skład grupy podatkowej wchodzi co najmniej jeden podmiot zarejestrowany jako podatnik VAT czynny;
3. transakcje pomiędzy podmiotami tworzącymi grupę podatkową nie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT i są neutralne dla tych podmiotów;
4. proporcję rozumianą jako udział obrotów z tytułu czynności dających prawo do odliczenia w całkowitym obrocie dla grupy podatkowej ustala się na podstawie obrotów wszystkich podmiotów tworzących grupę podatkową;
5. podatek naliczony przy nabyciu towarów lub usług przez członka grupy podatkowej związany z dostawą towarów lub świadczeniem usług na rzecz innego członka grupy podatkowej uznaje się za związany jednocześnie ze sprzedażą dającą prawo do odliczenia i niedającą takiego prawa, rozliczany w oparciu o proporcję sprzedaży obliczoną dla całej grupy;
6. obrót z tytułu dostaw towarów i świadczenia usług pomiędzy członkami grupy podatkowej jako niepodlegających opodatkowaniu nie są uwzględniane w proporcji sprzedaży;
7. w przypadku zbycia środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych lub nieruchomości w okresie korekty pomiędzy podmiotami z grupy podatkowej korektę podatku naliczonego kontynuuje nabywca towarów;
8. podmioty tworzące grupę podatkową odpowiadają solidarnie za zobowiązania podatkowe grupy podatkowej (do momentu wygaśnięcia zobowiązania podatkowego);
9. grupa podatkowa sporządza jedną deklarację składaną w urzędzie skarbowym właściwym dla podmioty wskazanego jako reprezentant grupy;
10. wysokość zobowiązania podatkowego i nadwyżka podatku naliczonego nad należnym (zarówno do przeniesienia, jak i do zwrotu na rachunek bankowy) wynika z deklaracji składanej przez grupę podatkową;
11. podmioty wchodzące w skład grupy podatkowej na fakturach (wystawianych i otrzymywanych) posługują się dotychczasowymi danymi (nazwa podatnika, NIP, adres, itd.).

Uzasadnienie

Uwagi ogólne

Uchwalona w dniu 11 marca 2004 r. ustawa o podatku od towarów i usług zawiera szereg rozwiązań naruszających równość traktowania podmiotów, tworzy niepewność podatnika co do wymagań określonych przez ustawodawcę, łamie zasadę współmierności restrikcji i pogarsza warunki obrotu gospodarczego.

Podczas prac w Sejmie nad obowiązującą dziś ustawą o podatku od towarów i usług, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan wielokrotnie zwracała uwagę na szereg proponowanych wtedy regulacji, których wprowadzenie będzie szkodliwe dla gospodarki. Zwracała uwagę na niewykorzystane przez projektodawców szanse, które dają przepisy VI Dyrektywy VAT. Niewiele z postulatów zgłaszanych przez Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych Lewiatan znalazło poparcie ze strony rządu i posłów i zostało włączonych do projektu a następnie ustawy. Ostatecznie więc, uchwalona ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług zawierała wiele rozwiązań krytykowanych przez PKPP Lewiatan jak również nie zawierała z kolei szeregu rozwiązań przez to środowisko postulowanych. Sytuację nieco poprawiła nowelizacja ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. Jednak nowela nie zawarła wszystkich postulowanych przez środowisko zmian (do tego jeszcze w trakcie prac sejmowych doszło kilka niekorzystnych rozwiązań). Stąd konieczność dalszej nowelizacji ustawy.

Od marca 2005 r. w ramach utworzonej przy PKPP Lewiatan Rady Podatkowej trwają prace nad przygotowaniem kolejnej nowelizacji ustawy. Trzon nowelizacji stanowią postulaty zebrane wśród przedsiębiorców i zidentyfikowane przez nich jako te obszary w zakresie podatku VAT, które wymagają zmian legislacyjnych. W prace nad przygotowaniem tej noweli zaangażowali się przedstawiciele szeregu branż i firm członkowskich reprezentowanych w Radzie oraz eksperci. Dzięki szerokiej reprezentacji w ramach Rady zgłaszane propozycje rozwiązań i postulaty dyskutowane były przez osoby reprezentujące różne punkty widzenia, czego efektem jest wypracowanie propozycji wykraczających poza branżowe interesy.

Wychodząc z założenia, iż przygotowywana nowela powinna stanowić głos szeroko reprezentowanego środowiska przedsiębiorców, Rada Podatkowa zaprosiła dodatkowo do konsultacji 14 izb gospodarczych i innych organizacji niezrzeszonych w PKPP Lewiatan.

Zakres przedmiotowy noweli

Przygotowywana nowela nie jest ukierunkowana na zmianę stawek podatku.

Dwa podstawowe cele jakie realizuje projekt to:

- zmniejszenie kosztów transakcyjnych (obsługi) podatku
- zwiększenie neutralności podatku.

Dodatkowo poprawki do ustawy były rozpatrywane w kontekście:

- eliminacji niezgodności przepisów ustawy z VI Dyrektywą
- zwiększenia konkurencyjności polskiego systemu podatkowego.

Znaczna część zaproponowanych zmian spełnia jednocześnie cztery wyżej wymienione kryteria.

zmniejszenie kosztów transakcyjnych

Jedną z istotnych cech, jaką powinien posiadać prawidłowy system podatkowy jest taniość poboru podatku. Taniość poboru dotyczy nie tylko kosztów administracyjnych ponoszonych przez Państwo ale również kosztów transakcyjnych które ponosi podatnik, w szczególności w tych podatkach, w których stosowana jest formuła samoobliczania (co odnosi się do prawie wszystkich podatków obowiązujących w Polsce, w tym podatku od towarów i usług).

Koszty transakcyjne pojawiają się przede wszystkim w sytuacji tworzenia dodatkowych administracyjnych obowiązków dla podatników. Koszty te pojawiają się również pośrednio w sytuacji gdy podatnik zmuszony jest stosować przepisy niejasne, stwarzające problemy interpretacyjne a także w sytuacji gdy podatnik ma do czynienia z przepisami niestałymi często ulegającymi zmianie.

Dlatego też nowelizacja zawiera uproszczenia proceduralne i ewidencyjne, nową redakcją niektórych przepisów, które dotychczas miały wadliwą konstrukcję a także ograniczenia przypadków ustawowych delegacji dla Ministra Finansów.

Do propozycji mających na celu zmniejszenie kosztów należą m.in.:

- zmiana regulacji dotyczącej prezentów o małej wartości, która eliminuje konieczność prowadzenia ewidencji osób obdarowanych;
- zmiana definicji podatnika ułatwiająca rozróżnianie podatników VAT od innych osób wykonujących zawodową działalność;
- wprowadzenie możliwości ujęcia korekty faktury w rozliczeniu za miesiąc w którym została wystawiona korekta faktury (z jednoczesną eliminacją obowiązku otrzymania potwierdzenia faktury korygującej);
- zmiana zasad ustalania podstawy opodatkowania w przypadku nieodpłatnej dostawy towarów używanych; w wyniku zaproponowanej zmiany opodatkowanie nieodpłatnej dostawy takich towarów uwzględniać będzie zużycie lub zmianę ceny przekazywanych towarów co powinno w znaczący sposób ułatwić podjęcie podatnikowi decyzji o dokonaniu darowizny towarów osobom potrzebującym;
- uproszczenie zasad stosowania stawki 0% VAT przy wspólnotowej dostawie towarów poprzez umożliwienie posiadania przez podatnika innego dowodu niż dokument przewozowy potwierdzającego dostarczenie towarów do nabywcy w UE w przypadku korzystania z usług przewoźnika lub spedytora;
- wprowadzenie możliwości odliczania podatku naliczonego z faktur starszych niż jeden okres rozliczeniowy; regulacja taka pozwoli na uniknięcie konieczności sporządzania korekt deklaracji VAT-7 w przypadku kiedy doręczenie faktury opóźniło się lub gdy na skutek różnych okoliczności podatek nie został odliczony w okresie bieżącym rozliczeniowym;
- przeniesienie zasad dotyczących wystawiania faktur do ustawy wraz ze zmianą niektórych reguł dotyczących faktur np. umożliwienie wystawiania zbiorczej

- faktury korygującej czy eliminacja warunku o „natychmiastowym” dostępie organów podatkowych do faktur w przypadku korzystania przez podatnika z faktur elektronicznych;
- zmiana w zakresie regulacji dotyczących stosowania kas fiskalnych polegająca na ustawowym zwolnieniu z obowiązku ich stosowania podatników zwolnionych podmiotowo od podatku;

neutralność podatku

Drugim celem przedmiotowej nowelizacji jest eliminacja przepisów naruszających zasadę neutralności podatku od towarów i usług. Neutralność podatku VAT jako cecha pierwotna jego konstrukcji polega na tym, że podatek ten w żaden sposób efektywnie nie obciąża podatnika i nie wpływa na jego płynność finansową albowiem całość podatku przerzucana jest zgodnie z jego istotą na finalnego konsumenta produktu lub usługi. Podatek od towarów i usług jest to podatek, który w swych założeniach ekonomicznych powinien opodatkowywać konsumpcję i w ten sposób pełnić w systemie finansów publicznych ważną rolę redystrybucyjną. Przedsiębiorcy powinni być jedynie formalnymi podatnikami, za pośrednictwem których Państwo dokonuje poboru podatku.

Naruszanie zasady neutralności, dość częste w obowiązującej ustawie, skutkuje zatem dodatkowym obciążeniem podatkiem VAT nakładanym na polskich przedsiębiorców. Naruszenie neutralności podatku VAT jest zabiegiem powodującym opodatkowanie dochodów przedsiębiorcy pomimo, iż taki dochód jest już opodatkowany podatkiem dochodowym.

Do propozycji zmierzających do zwiększenia neutralności podatku należą m.in.:

- wprowadzenia do ustawy uproszczeń w zasadach rozliczania podatku VAT należnego przy imporcie towarów na obszar celny UE (system postponed accounting); uproszczenie polega na możliwości wykazania przez podatnika VAT podatku należnego z tytułu importu w deklaracji VAT za miesiąc, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu z jednoczesną eliminacją obowiązku zapłaty podatku do właściwego urzędu celnego;
- zmiana regulacji dotyczących zwrotu podatku poprzez wprowadzenie jednego terminu zwrotu (60 dni) we wszystkich przypadkach występowania o zwrot nadwyżki podatku naliczonego przez podatnika oraz umożliwienie korzystania z przyśpieszonego zwrotu (25 dni); jednocześnie propozycja zawiera eliminację zaliczkowego zwrotu dla podatników którzy nie rozpoczęli jeszcze wykonywania działalności opodatkowanej ze względu na wprowadzeniu w art. 87 tych samych zasad otrzymywania zwrotu dla wszystkich podatników;
- wykreślenie przepisu dotyczącego braku prawa do odliczenia VAT, gdy wydatek nie stanowi kosztu uzyskania przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, w przypadku importu usług z „rajów podatkowych” oraz nabycia usług noclegowych;
- likwidacja instytucji kaucji gwarancyjnej;
- wprowadzenie regulacji pozwalających na uwzględnienie podatku naliczonego w trakcie kontroli;
- rozszerzenie ulgi na złe długi w przypadku należności, których nieściągalność została uprawdopodobniona.

podniesienie konkurencyjności polskiego systemu podatkowego

Polski system podatkowy nie jest konkurencyjny wobec systemów innych krajów UE oraz krajów spoza Wspólnoty. System podatkowy możemy uznać za konkurencyjny, jeżeli zachęca w szczególności sposób do lokowania przedsięwzięć gospodarczych w danym kraju a także skłania kontrahentów zagranicznych do nawiązywania kontaktów handlowych z przedsiębiorcami z danego kraju. Przy relatywnie wysokich stawkach podatkowych obowiązujących w Polsce (w szczególności w porównaniu do pozostałych tzw. nowych krajów UE) niezwykle istotne jest stworzenie takich mechanizmów rozliczania i administrowania podatkami, które uczyniłyby polski system podatkowy atrakcyjny dla inwestorów i partnerów zagranicznych.

Istotnym składnikiem systemu podatkowego jest podatek VAT. Kreowanie krajowej odrębności w podatku VAT jest jednak ograniczone europejskimi przepisami harmonizacyjnymi. Jednakże VI Dyrektywa daje wiele opcji, które umożliwiają wykreowanie rozwiązań podnoszących atrakcyjność Polski, z których polski ustawodawca dotychczas nie skorzystał. Przykładem takich rozwiązań, które wprowadza nowela jest przede wszystkim wspomniany powyżej system „postponed accounting”. Obecnie z możliwości rozliczania podatku należnego z tytułu importu towarów wg schematu „postponed accounting” korzystają podatnicy z Belgii, Czech, Danii, Estonii, Niemiec, Irlandii, Luksemburga, Holandii i Węgier. System taki znacząco zachęca importerów spoza UE do dokonywania odpraw celnych właśnie w tych krajach. Ponadto nowela wprowadza również regulację dotyczącą magazynów typu call-off stock. Jest to regulacja pozwalająca na przerzucenie obowiązku rozpoznawania wewnątrzspółnotowego nabycia towarów z podatnika zagranicznego na rzecz ostatecznego odbiorcy zarejestrowanego dla potrzeb VAT w Polsce jako kraju położenia magazynu. Obecnie w Polsce ze względu na brak precyzyjnych przepisów podatkowych oraz niejednorodną interpretację obowiązujących regulacji istnieją znaczne ograniczenia w funkcjonowaniu magazynów typu call-off stock. Powoduje to, że polscy producenci są mniej konkurencyjni na rynku europejskim.

Usunięcie niezgodności z VI Dyrektywą

Ustawa zawiera kilka niezgodności z VI Dyrektywą. Wiele tych niezgodności zawartych jest w przepisach, które równocześnie podrażają obsługę podatku lub naruszają jego neutralność. Analiza przepisów wg tego kryterium dostarczała dodatkowych argumentów za zmianą obowiązującej regulacji. W części szczegółowej uzasadnienia zawarte są komentarze dotyczące stwierdzonych niezgodności z prawem europejskim.

Uwagi szczegółowe:

1. Zaproponowane zmiany w art. 7 ustawy dotyczą:

- a) problemu leasingu kapitałowego. Obecnie obowiązujące przepisy (art. 7 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 9) zrównują z dostawą towarów wydanie ich na podstawie umów leasingu finansowego - przyjęcie takiego rozwiązania nie jest zgodne z literalnym brzmieniem art. 5 VI Dyrektywy, który odnosi się do kontraktów typu "hire / purchase", w których własność przechodzi istotnie z zapłatą ostatniej raty, nie zaś do umów leasingu finansowego, zawierających jedynie opcję zakupu. Niezgodność ta powoduje, iż podatek VAT od umów leasingu finansowego, wbrew naturze tych usług, musi być płacony z góry. Projektodawca proponuje usunięcie tej niezgodności;

- b) zmiany definicji prezentu o małej wartości. Proponowane wprowadzenie odwołania do wartości jednorazowej transakcji zamiast do łącznej wartości prezentów przekazanych jednej osobie w roku podatkowym doprowadzi do rzeczywistego poszerzenia wyłączenia na wszelkie prezenty o małej wartości oraz wyeliminuje konieczność uciążliwego prowadzenia ewidencji osób obdarowanych, która niejednokrotnie uniemożliwia praktyczne korzystanie z wyłączenia. Zmiana ujednotolici również regulacje ustawy o VAT z regulacjami ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

2. Zmiana zaproponowana w art. 8 dotyczy regulacji odsprzedaży usług. Zmiana uzasadniona jest dwoma względami. Po pierwsze, w obecnym brzmieniu art. 8 ust. 3 nakazuje stosować klasyfikacje statystyczne w celu definiowania pojęć używanych w ustawie. Takie podejście powoduje niespójność z zasadami określonymi w VI Dyrektywie (w szczególności w odniesieniu do zasad określania miejsca świadczenia usług). Celem zaproponowanego brzmienia ust. 3 jest wprowadzenie zgodność z VI Dyrektywą. Wprowadzenie takiej regulacji jest obligatoryjne dla Państw Członkowskich. Zgodnie z art. 6 ust. 4 VI Dyrektywy w przypadku, w którym „podatnik działając we własnym imieniu, lecz na rachunek innej osoby, bierze udział w świadczeniu usług, uznaje się, że podatnik ten nabył i wyświadczył te usługi.” Dodatkowo, należy podkreślić, że wprowadzenie proponowanego zapisu nie spowoduje powstania po stronie podatnika jakichkolwiek dodatkowych uprawnień. Jego celem jest wyłącznie zapisanie w ustawie *expressis verbis* prawa do tzw. „odsprzedaży usług” która od lat funkcjonuje w praktyce, ale nie ma należycie uregulowanej podstawy prawnej, co skutkuje niepotrzebnym dodatkowym ryzykiem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponadto, zgodnie z art. 7 ust. 8 Ustawy o VAT „w przypadku gdy kilka podmiotów dokonuje dostawy tego samego towaru w ten sposób, że pierwszy z nich wydaje ten towar bezpośrednio ostatniemu w kolejności nabywcy, uznaje się, że dostawy towarów dokonał każdy z podmiotów biorących udział w tych czynnościach”. Ten zapis znakomicie ułatwia podatnikom prowadzenie działalności gospodarczej. Dzięki niemu, tj. dzięki możliwości neutralnej podatkowo odsprzedaży towarów bez faktycznego wydania pomiędzy podatnikami będącymi nabywcami i sprzedawcami towarów, handel może się w Polsce bezpiecznie rozwijać. Nie ma powodów do odmowy podobnej regulacji podmiotom profesjonalnie zajmującym się „łańcuszkową” sprzedażą usług.

3. Kolejna zmiana dotyczy wprowadzenia do ustawy regulacji dotyczących magazynów typu call-off stock. Magazyny takie to struktura biznesowa powszechnie znana producentom na świecie (stosowana zazwyczaj przez podmioty z branży samochodowej lub elektronicznej), polegająca na utworzeniu magazynu zlokalizowanego w pobliżu (lub na terenie) zakładu ostatecznego nabywcy towarów w celu zapewnienia ciągłego dostępu do części czy półfabrykatów wykorzystywanych w procesie produkcyjnym. Części te lub półfabrykaty w momencie wprowadzenia ich do magazynu pozostają jeszcze własnością dostawcy. Producent staje się ich właścicielem w znaczeniu cywilnoprawnym dopiero w chwili pobrania ich z magazynu do produkcji. W państwach takich jak Holandia, Wielka Brytania, Austria, Belgia, Finlandia, Czechy, Węgry, Słowacja czy Łotwa podmioty zagraniczne z innych państw członkowskich będące właścicielami towarów umieszczanych w magazynach typu call-off stock nie mają obowiązku rejestracji dla potrzeb VAT w kraju, w którym tworzone są zapasy części i półfabrykatów. VAT jest w takim przypadku rozliczany przez producenta, który dokonuje tzw. samonaliczenia podatku. W Polsce ze względu na brak precyzyjnych przepisów podatkowych oraz niejednorodną interpretację obowiązujących regulacji istnieją znaczne ograniczenia w funkcjonowaniu magazynów typu call-off stock. Powoduje to, że polscy producenci są

mniej konkurencyjni na rynku europejskim. Możliwość stosowania takiego uproszczenia (tj. przerzucenia obowiązku rozpoznawania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów z podatnika zagranicznego na rzecz ostatecznego odbiorcy zarejestrowanego dla potrzeb VAT w kraju położenia magazynu) została potwierdzona w raporcie Komisji Europejskiej (Raport Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie funkcjonowania przepisów przejściowych w zakresie naliczania VAT od obrotu wewnątrzwspólnotowego [COM(94) 515]). Stąd propozycja zawarcia w ustawie stosownych regulacji.

4. W art. 15 zaproponowane zmiany mają na celu:

- a) doprecyzowanie definicji podatnika usuwającej powstałe na gruncie obowiązującej ustawy wątpliwości interpretacyjne,
- b) wprowadzenie zmian w regulacjach dotyczących obowiązku ustanowienia przedstawiciela podatkowego. Zmiana ta ma na celu zagwarantowanie zgodności regulacji z przepisami VI Dyrektywy VAT. Zgodnie z art. 21(2)(b) VI Dyrektywy Państwa Członkowskie mogą wprowadzić obowiązek ustanawiania przedstawiciela podatkowego *"jeżeli czynność opodatkowaną wykonuje podatnik nieposiadający siedziby na terytorium kraju oraz nie istnieje porozumienie o pomocy prawnej z krajem, w którym podatnik ten posiada siedzibę, dotyczące pomocy wzajemnej zbliżonej zakresem do zakresu określonego w Dyrektywie 76/308/EEC i Dyrektywie 77/799/EEC oraz w Rozporządzeniu Rady (EEC) nr 218/92 z 27 stycznia 1992 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania pośredniego (VAT)".* Polska skorzystała z tego uprawnienia w sposób niezgodny z jego treścią. Na podstawie przepisów ustawy o VAT podmioty posiadające siedzibę poza terytorium Polski są obowiązane ustanawiać przedstawiciela podatkowego. Z rozporządzenia wykonawczego do ustawy wynika, że z obowiązku tego zostały zwolnione podmioty mające siedzibę w jednym z krajów Wspólnoty Europejskiej. Tymczasem zgodnie z VI Dyrektywą obowiązkiem tym nie mogą być obejmowane podmioty mające siedzibę na terytorium kraju z którym Polska podpisała *"porozumienie o pomocy prawnej z krajem, w którym podatnik ten posiada siedzibę, dotyczące pomocy wzajemnej zbliżonej zakresem do zakresu określonego w Dyrektywie 76/308/EEC i Dyrektywie 77/799/EEC oraz w Rozporządzeniu Rady (EEC) nr 218/92 z 27 stycznia 1992 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania pośredniego (VAT)".* Porozumieniem takim jest Konwencja o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych (Dz. U z 1998 r. Nr 141 poz. 913), którego sygnatariuszami poza niektórymi krajami Wspólnoty są USA, Norwegia i Islandia. W konsekwencji podatnicy z tych krajów powinni zostać również zwolnieni z obowiązku ustanawiania przedstawiciela podatkowego.

5. Zaproponowane zmiany w art. 19 dokonują modyfikacji w zasadach określania momentu powstania obowiązku podatkowego zarówno w odniesieniu do generalnej zasady (ust. 4) jak i szczególnych stanów faktycznych m.in: komisju, sprzedaży za pośrednictwem automatów, usług telekomunikacyjnych (ust. 13-19) i mają na celu ułatwienie podatnikom rozpoznania momentu, w którym obowiązek podatkowy powstaje.

W szczególności zmiana przepisu art. 19 ust. 19 polegająca na ujednoczeniu momentu powstania obowiązku podatkowego w imporcie usług na moment dokonania zapłaty ma na celu uproszczenie rozliczeń z tytułu VAT i minimalizację korekt deklaracji VAT z tytułu importu usług.

Dodanie ust. 19a umożliwi podatnikom rozpoznawanie obowiązku podatkowego według wyboru podatnika.

6. Kolejna propozycja dotyczy zmian w art. 27 ust. 4.

- a) Obowiązujące przepisy ustawy o VAT w art. 27 ust. 4 pkt 3 definiując usługi, dla których miejscem opodatkowania jest kraj siedziby usługobiorcy odwołują się do klasyfikacji statystycznych. Tymczasem VI Dyrektywa nie precyzuje znaczenia pojęć użytych w art. 9(2)(e) tiret trzecie stanowiących podstawę dla polskiego ustawodawcy w tym zakresie. W konsekwencji może prowadzić to do sytuacji, w której dana usługa nie będzie sklasyfikowana w grupach do PKWiU, do których odwołuje się ustawa, a będzie mieściła się w zakresie pojęciowym sformułowania użytego w VI Dyrektywie. Istotą przepisów zawartych w art. 9(2)(e) VI Dyrektywy (i będącym jego odpowiednikiem art. 27 ust. 4 ustawy o VAT) jest precyzyjne określenie miejsca opodatkowania usług, czyli kraju uprawnionego do opodatkowania danej czynności. Z tego względu przepisy te muszą być w jednakowo interpretowane w poszczególnych państwach członkowskich. Efektem odmiennego uregulowania w poszczególnych państwach członkowskich zakresu czynności, dla których miejsce opodatkowania przenoszone jest do kraju siedziby usługobiorcy może być podwójne opodatkowanie danych czynności (np. w przypadku świadczenia przez polskiego podatnika usług na rzecz podatnika z siedzibą w innym kraju Wspólnoty) lub całkowity brak opodatkowania (w przypadku świadczenia usług w odwrotnym kierunku). Proponowana zmiana sprowadza się do pełnego odzwierciedlenia treści VI Dyrektywy i pozostawienia dzisiejszego odwołania do klasyfikacji statystycznych, jednak jako przykładowej listy czynności mogących zostać objętych tą regulacją.
- b) Druga zmiana zaproponowana w art. 27 ust. 4 polega na dodaniu w pkt 2, 4-8, 12-14 zwrotu "- bez względu na klasyfikacje PKWiU.". Zgodnie z art. 8 ust. 3 obowiązującej ustawy o VAT „usługi wymienione w klasyfikacjach wydanych na podstawie przepisów o statystyce publicznej są identyfikowane za pomocą tych klasyfikacji”. Przepis ten dla władz skarbowych stanowi podstawę dla identyfikacji usług wymienionych w art. 27 ust. 4 (np. usług reklamowych, dostarczania personelu itd.). Podobnie jak w przypadku usług zdefiniowanych w art. 27 ust. 4 pkt 3 odwołanie do klasyfikacji statystycznych może powodować odmienne konsekwencje podatkowe niż te wynikające z przepisów VI Dyrektywy. Z tego względu proponuje się wyłączenie możliwości zawężania znaczenia pojęć użytych w pkt 2, 4-8, 12-14 do znaczenia wynikającego z klasyfikacji statystycznych.

7. Zmiana w art. 28 dotyczy usług świadczonych na ruchomym majątku rzeczowym. Zgodnie z art. 28 ust. 7 i ust. 8 obowiązującej ustawy o VAT w przypadku świadczenia usług na ruchomym majątku rzeczowym na rzecz nabywcy zarejestrowanego na VAT w innym kraju UE, miejscem świadczenia tych usług jest terytorium państwa UE, które wydało nabywcy usługi numer VAT, pod warunkiem że towary po wykonaniu tych usług zostaną wywiezione z PL w ciągu 30 dni od wykonania na nich usług. Projekt zakłada

złagodzenie tego wymogu przez wydłużenie terminu wywiezienia towarów do 90 dni. Zmiana ta pozwoli na uniknięcie opodatkowania polskim VAT-em w tych sytuacjach, w których oczekiwanie na wywóz jest długie (np. wywóz drogą morską).

8. Zmiany zaproponowane w art. 29 dotyczą:

- a) dodania ust. 4a. Zgodnie z obowiązującą dziś regulacją w związku z obowiązkiem uzyskania od nabywcy potwierdzenia otrzymania faktury opóźniony jest po stronie wystawcy moment dokonania obniżenia podatku należnego. Ponadto wystawca faktury nie ma żadnego instrumentu, aby zmusić odbiorcę do korekty. Co więcej odbiorca może dokonać korekty, ale nie musi potwierdzić wystawcy faktu otrzymania faktury. Oświadczenie woli sprzedawcy wyrażone poprzez wystawienie faktury korygującej powinno być wystarczającą podstawą do ujęcia korekty w rozliczeniu. W przeciwnym wypadku przepisy o treści „obrotem jest kwota należna z tytułu sprzedaży” oraz „obrót zmniejsza się o (..) wartość (...) kwot wynikających z dokonanych korekt faktur” – art. 29. § 1 i 4 ustawy VAT nie mają znaczenia;
- b) zmiany zasad ustalania podstawy opodatkowania w przypadku nieodpłatnej dostawy towarów używanych. W wyniku zmiany brzmienia ust. 10 podstawa opodatkowania nieodpłatnej dostawy takich towarów uwzględniać będzie zużycie lub zmianę ceny przekazywanych towarów. Wskazana zmiana wyeliminuje poprzednio istniejący stan, w którym podatnik zamierzający przekazać używane towary (np. komputery) na cel charytatywny był zmuszony naliczać podatek VAT od ceny nabycia przekazywanych towarów, a nie od ich aktualnej wartości. Prowadziło to niejednokrotnie do paradoksalnych sytuacji, w których towary takie bardziej opłacało się wyrzucić niż przekazać osobom lub instytucjom potrzebującym (podatek VAT naliczony od ceny nabycia mógł nawet przekraczać aktualną wartość przekazywanych towarów);
- c) precyzyjnego określenia sytuacji, w których akcyza powinna być wliczana do podstawy opodatkowania. W chwili obecnej mamy bowiem do czynienia ze sprzeczną interpretacją tych samych przepisów przez poszczególne urzędy skarbowe, które w jednych przypadkach stoją na stanowisku, że kwoty podatku akcyzowego podlegającego zawieszeniu nie należy wliczać do podstawy opodatkowania VAT. Jednocześnie niektóre urzędy skarbowe wskazują na konieczność wliczania do podstawy opodatkowania VAT kwoty podatku akcyzowego również w przypadkach, gdy akcyza podlega zawieszeniu. Zaproponowane zmiany zawarte są w art. 29 ust. 4b, 13, 14, 20 oraz w art. 31 poprzez dodanie ust. 2a;
- d) problematyki opakowań zwrotnych. Ta zmiana ma charakter porządkujący. Przepisy dotyczące opakowań zwrotnych są obecnie elementem rozporządzenia w sprawie zasad wystawiania faktur. Tymczasem istota tej regulacji sprowadza się do nieuwzględniania w podstawie opodatkowania wartości opakowań zwrotnych i ewentualnie późniejszego podniesienia podstawy opodatkowania (wystawienia dodatkowej faktury). Z tego względu przepisy te powinny zostać umieszczone w artykule dotyczącym podstawy opodatkowania.

9. Zmiana w art. 31 związana jest ze zmianą art. 29 (patrz uzasadnienie pkt 8 lit. c).

10. Zmiana polegająca na skreśleniu art. 32 przewidującego możliwość szacowania obrotu w przypadku podmiotów powiązanych związana jest z niezgodnością obowiązującej regulacji z prawem unijnym. Przewidziane w omawianym przepisie regulacje stanowią tzw. środki specjalne, których stosowanie VI Dyrektywa dopuszcza pod warunkiem uzyskania akceptacji Rady UE na podstawie procedury przewidzianej w art. 27 Dyrektywy. Polska takiej akceptacji nie uzyskała co powoduje nielegalność zastosowanych środków.

11. Zmiany w art. 33 oraz dodanie art. 33a, oraz zmiana brzmienia art. 34 ust. 1, 2 dotyczą wprowadzenia do ustawy uproszczeń w zasadach rozliczania podatku VAT należnego przy imporcie towarów na obszar celny UE (system postponed accounting). Uproszczenie polega na możliwości wykazania przez podatnika VAT podatku należnego z tytułu importu w deklaracji VAT za miesiąc, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu. W ten sposób podatnik wykazuje zobowiązanie podatkowe w deklaracji VAT, zamiast płacić podatek wynikający ze zgłoszenia celnego do właściwego urzędu celnego. Jednocześnie podatek VAT w dalszym ciągu jest wykazywany w zgłoszeniu celnym SAD, ale wyłącznie dla celów informacyjnych oraz jako dowód, na podstawie którego podatnik będzie dokonywał odliczenia podatku naliczonego w przysługującym mu zakresie. Ewentualna egzekucja podatku odbywa się na podstawie deklaracji VAT. Podatek należny z tytułu importu towarów stanowi w zaproponowanym ujęciu podatek naliczony podlegający odliczeniu na zasadach ogólnych. Z punktu widzenia podatnika VAT system „postponed accounting” pozwala na pełną realizację zasady neutralności podatku, a także pozytywnie oddziałuje na jego przepływy pieniężne, ponieważ podatnik nie ma potrzeby angażowania swoich środków finansowych w celu uregulowania podatku VAT do urzędu celnego. Obecnie, co do zasady, termin zapłaty podatku wynosi 10 dni od dnia powiadomienia o wysokości należności podatkowych, a odliczenie następuje w rozliczeniu za miesiąc, w którym podatnik otrzymał dokument celny, co powoduje, że zwrot podatku jest wydłużony. W szczególności jest to widoczne przy bezpośrednim zwrocie podatku, którego termin wynosi od 60 do 180 dni.

Dla podatników stosujących procedurę uproszczoną polegającą na wpisie do rejestru zgodnie z przepisami celnymi prawo do obniżenia kwoty podatku należnego powstaje za okres rozliczeniowy, w którym podatnik dokonał wpisu do rejestru; obniżenie kwoty podatku należnego następuje pod warunkiem dokonania przez podatnika zapłaty podatku wykazanego w tym rejestrze. W zakresie terminów zapłaty podatku dla tej grupy podatników Minister Finansów wprowadził z mocą od 1 stycznia 2006 r. (Dz.U. Nr 218 poz. 1842) inny termin zapłaty, mianowicie zapłaty kwoty podatku należy dokonać w terminie do szesnastego dnia miesiąca następującego po tym okresie rozliczeniowym, nie później jednak niż przed złożeniem deklaracji dla podatku od towarów i usług, w której

podatnik wykazuje te kwoty. To rozwiązanie jednak nie zapewnia postulowanej neutralności podatku od towarów i usług dla importera.

Z punktu widzenia administracji podatkowej system „postponed accounting” stanowi odciążenie pracowników administracji zajmujących się przyjmowaniem oraz rozliczaniem podatku VAT w imporcie.

Proponowane uproszczenie jest przewidziane wprost w VI Dyrektywie, w art. 23. Zgodnie z nim Państwa Członkowskie mogą ustalić, że podatek należny, który powinien być uiszczony w związku z importem towarów przez podatnika lub osobę zobowiązaną do zapłaty podatku, lub przez niektóre kategorie tych podmiotów, nie musi być zapłacony w momencie importu towarów pod warunkiem, że podatek ten zostanie zadeklarowany w zeznaniu, składanym zgodnie z artykułem 22(4). Oznacza to zgodność zaproponowanej regulacji z prawem unijnym. Obecnie z możliwości rozliczania podatku należnego z tytułu importu towarów korzystają podatnicy z następujących krajów UE: Belgii, Czech, Danii, Estonii, Niemiec, Irlandii, Luksemburga, Holandii i Węgier.

W celu uniemożliwienia próby nadużyć ze strony podatników stosujących to rozwiązanie proponuje się, aby uzależnić stosowanie uproszczenia w systemie „postponed accounting” od posiadania przez podatnika VAT pozwolenia na stosowanie procedury uproszczonej w procedurze dopuszczenia do obrotu. Opcja byłaby dostępna dla podatników VAT czynnych. Pozwolenie na stosowanie procedury uproszczonej w procedurze dopuszczenia do obrotu wydaje się na podstawie Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12.10.1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (art. 76) oraz Rozporządzenia Komisji (EWG) Nr 2454/93 z 2.07.1993 wprowadzającego Przepisy Wykonawcze Wspólnotowego Kodeksu Celnego (art. 263). W przypadku, gdy podatnik VAT czynny spełnia warunki określone w ww. Rozporządzeniach, staje się „zaufanym importers” i może zgłaszać import towarów poprzez odpowiednią ich ewidencję, bez konieczności przedstawiania towarów organom celnym. W takich okolicznościach można także uznać, że podatnik nie narazi Skarbu Państwa na nadużycia rozliczając importowy podatek VAT w swojej miesięcznej deklaracji VAT.

12. Kolejna zmiana dotyczy art. 41 ust. 8.

W opinii niektórych urzędów skarbowych: "Dokumentem celnym potwierdzającym procedurę wywozu /o którym mowa w art. 41 ust. 8 ustawy o podatku od towarów i usług/ jest jednolity dokument administracyjny SAD 3 przyjęty przez urząd celny ale niepotwierdzający jeszcze wywozu towarów. Może to również być uwierzytelniony odpis tej karty. Dokumentem o którym mowa w art. 41 ust. 8 ustawy może być również wydane przez urząd celny zaświadczenie stwierdzające o rozpoczętej procedurze wywozu."

Taka interpretacja przepisu może sugerować, że - w przypadku braku dokumentu potwierdzającego wywóz towarów poza UE do momentu złożenia deklaracji za miesiąc dokonania eksportu - aby zastosować stawkę 0% w eksporcie towarów w kolejnym miesiącu po dokonaniu eksportu (pod warunkiem uzyskania potwierdzenia wywozu przed złożeniem deklaracji za ten miesiąc), należy dysponować albo oryginałem niepotwierdzonej karty SAD 3 albo jego uwierzytelnioną przez UC kopią albo zaświadczeniem wydanym przez UC - co oznaczałoby, że w każdym przypadku eksportu towarów np. transportem drogowym bez procedury tranzytu należy uzyskać od UC jakieś dodatkowe potwierdzenie rozpoczęcia procedury wywozu, w przeciwnym razie w przypadku braku potwierdzenia wywozu w terminie należy naliczyć VAT już za miesiąc

dokonania eksportu, a jedynym dokumentem celnym, który otrzymuje podatnik przy rozpoczęciu procedury wywozu, jest karta 3 SAD - która musi być potwierdzona przez graniczny urząd celny Wspólnoty, więc idzie na granicę UE wraz z towarem, (nawet w niektórych polskich urzędach granicznych czas odesłania do podatnika potwierdzonej karty 3 SAD trwa dłużej niż miesiąc).

Niespójne przepisy celne i VAT w tym zakresie (a co za tym idzie różnorodne i często sprzeczne ze sobą interpretacje urzędów skarbowych) powodują, że podatnik, aby mieć pewność, że ma prawo do zastosowania stawki VAT 0% w kolejnym miesiącu po dokonaniu eksportu, jeśli nie uzyska potwierdzenia dokonania eksportu na czas tzn. przed złożeniem deklaracji podatkowej za miesiąc dokonania eksportu (a nie może być pewien, czy otrzyma ten dokument, aż do momentu złożenia deklaracji), w wielu przypadkach (transport drogowy bez tranzytu) musi uzyskiwać dodatkowe potwierdzenie z urzędu celnego, w którym rozpoczyna się wywóz towarów. Musi więc już w momencie rozpoczęcia procedury wywozu składać wniosek o wydanie zaświadczenia lub potwierdzenie kserokopii karty 3 SAD.

Występowanie do urzędów celnych o wydawanie zaświadczeń lub potwierdzanie kopii kart 3 SAD za zgodność z oryginałem generuje dodatkową pracę zarówno dla podatnika/agencji celnej reprezentującej podatnika, jak i urzędów celnych - które mają obowiązek na wniosek podatnika wydać odpowiednie zaświadczenie, zgodnie z art. 73 ustawy Prawo celne w powiązaniu z przepisami działu VIIIa Ordynacji podatkowej. W praktyce oznacza to, że art. 41 ust. 7 w połączeniu z wymogiem określonym w art. 41 ust. 8 - czyli wykazywanie eksportu z 0% stawką VAT w kolejnym miesiącu rozliczeniowym - jest trudny do zastosowania i wymaga dodatkowego zaangażowania zarówno po stronie podatnika, jak i urzędu celnego. Aby zlikwidować wskazane obciążenia projektodawca proponuje zmianę brzmienia art. 48 ust. 8.

13. Zaproponowane zmiany w art. 42 dotyczą wymogu posiadania dokumentu przewozowego dla zastosowania stawki 0% w dostawie wewnątrzspółnotowej. Zmiana przepisu polega na umożliwieniu posiadania przez podatnika innego dowodu potwierdzającego dostarczenie towarów do nabywcy w UE w przypadku korzystania z usług przewoźnika lub spedytora - może to być oświadczenie odbiorcy towarów bądź - w przypadku dostawy towarów akcyzowych - dokument ADT (karta 3), na którym odbiorca również ma obowiązek potwierdzić odbiór towarów.

14. Zaproponowane zmiany w art. 43 dotyczą:

- a) wprowadzenia regulacji umożliwiającej zwolnienie dla czynności polegających na najmie, dzierżawie, leasingu nieruchomości, która wynika bezpośrednio z przepisów VI Dyrektywy. W tym zakresie przewidziana jest również tzw. opcja opodatkowania transakcji, przy czym warunkiem dla skorzystania z opcji stosowanym przez Państwa Członkowskie, które wdrożyły to zwolnienie, jest by nieruchomość była przez nabywcę wykorzystywana do czynności opodatkowanych VAT. Takie rozwiązanie ma na celu przede wszystkim zrównanie warunków i zasad opodatkowania najmu, dzierżawy czy leasingu nieruchomości z ich nabyciem. Z jednej strony, zwolnienie powyższych usług powoduje, iż najem, dzierżawa czy leasing nieruchomości, których nabycie nie wiązało się z odliczeniem podatku VAT, pozostaną również nieopodatkowane. Z drugiej strony, przewidziana opcja opodatkowania tych usług powoduje, iż zachowana jest zasada neutralności podatku VAT (tzn. nie ulega on kumulacji na żadnym z etapów obrotu). Biorąc pod

uwagę funkcjonujące umowy w momencie wprowadzania zwolnienia od podatku projektodawca zawarł w noweli również odpowiednie przepisy przejściowe (art. 4 i 5);

- b) rozszerzenia prawa do zwolnienia na sytuacje gdy podatnikowi nie przysługiwało prawo do odliczenia. Obecna regulacja ograniczająca prawo do zwolnienia dla tych towarów, które spełniają ustawową definicję towarów używanych jest niezgodna z VI Dyrektywą VAT (art. 13(B)(C)), która takiego zawężenia nie przewiduje.

15. Zmiana w art. 44 polega na wprowadzeniu zwolnienia z VAT wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów w przypadku gdy nabywcą jest podmiot nieposiadający siedziby, miejsca zamieszkania lub stałego miejsca prowadzenia działalności na terytorium Polski, uprawniony do zwrotu podatku naliczonego na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie zwrotu podatku od towarów i usług niektórym podmiotom, jeżeli jedyną wykonywaną przez niego czynnością opodatkowaną na terenie Polski jest wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów. Polska jest zobligowana do wprowadzenia tego rozwiązania na podstawie art. 28c(B)(c) VI Dyrektywy.

16. Zmiany w art. 83 dotyczą:

- a) zasad stosowania stawki 0% przy dostawie do Wolnych Obszarów Celnych.

Zgodnie z obowiązującą regulacją (art. 83 ust.1) stawkę podatku w wysokości 0% stosuje się do:

- dostaw towarów do wolnych obszarów celnych:
- na terenie lotniczego, morskiego, lub rzeczno-terenowego przejścia granicznego, przeznaczonych do odsprzedaży podróżnym;
- przeznaczonych do wywozu dla odbiorcy poza terytorium Wspólnoty i objętych procedurą wywozu w rozumieniu przepisów celnych, w tym także w celu ich kompletacji, pakowania lub formowania przesyłek zbiorowych.

Powyższe zapisy, a szczególności pkt b) tego ustępu jest przepisem martwym, niemożliwym w praktyce do realizacji. W świetle bowiem obecnych uregulowań prawnych, nie ma możliwości dostarczenia z zastosowaniem stawki 0 % VAT do Wolnego Obszaru Celnego towaru w celu jego kompletacji, pakowania i formowania przesyłek, w sytuacji gdy towar ten objęty jest jednocześnie procedurą wywozu, jak wymaga tego powyższy zapis. Towar objęty procedurą wywozu nie może być w jakikolwiek sposób przetworzony, czy też poddany innym zabiegom mogącym zmienić jego substancję. Wydane w dniu 26.10.2005 r. rozporządzenie Ministra Finansów (Dz. U. nr 218, poz. 1843) zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług wprowadza słuszną co do zasady możliwość stosowania preferencyjnej stawki 0% VAT przy dostawie towarów w składzie celnym wprowadzonych z terytorium innego niż terytorium kraju oraz zwalnia od podatku VAT wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów wprowadzanych do składu celnego. Regulacja powyższa ogranicza się jednak wyłącznie do jej stosowania w składach celnych, zapominając całkowicie o instytucji wolnych obszarach celnych i składach wolnocłowych. Oznacza to w konsekwencji, iż składki celne będą mogły korzystać w oparciu o powyższe przepisy z bardziej preferencyjnych regulacji podatkowych w Polsce, niż wolne obszary celne, które

mają w swoim założeniu stanowić najbardziej preferencyjną instytucję dla obrotu towarowego z krajami trzecimi jak też z państwami – członkami Wspólnoty. Zgodnie ze wspólnotowym kodeksem celnym wolne obszary celne mają na celu ożywienie wymiany handlowej oraz doprowadzenie do wzrostu zatrudnienia poprzez lokowanie ich na terenach o znaczącym wskaźniku bezrobocia. W tym też celu przyznano wolnym obszarom celnym status obszarów, w których wobec znajdujących się tam towarów nie stosuje się żadnych środków polityki handlowej, tj. ceł, akcyzy i podatków. Po wejściu Polski do Unii Europejskiej, wskutek wadliwie skonstruowanej ustawy o VAT, zasada powyższa ograniczona została wyłącznie do towarów importowanych z krajów niewspólnotowych. Wobec towarów wspólnotowych, wolny obszar celny w regulacjach celno – podatkowych zrównany został ze zwykłym magazynem do składowania towarów, pomimo iż rygorystyczne wymogi w zakresie nadzoru celnego pozostały niezmienione. Poprzez ograniczenie wprowadzonej regulacji wyłącznie do składów celnych, instytucja wolnych obszarów celnym traci całkowicie swoją ustawową rolę na rzecz składów celnych. Składy celne, dla których utworzenia nie wymaga się spełnienia tak wysoce rygorystycznych uregulowań oraz wysokich nakładów finansowych jak w przypadku wolnych obszarów celnych, mają obecnie bardziej uprzywilejowany status celno – podatkowy w stosunku do tych ostatnich. Umożliwione zostało sprowadzanie towarów wspólnotowych do składów celnych przy zastosowaniu zwolnienia z VAT, podczas gdy analogiczna transakcja dokonana w wolnym obszarze celnym obłożona jest podstawową stawką VAT. Podobnie, w przypadku dostawy towaru wspólnotowego w składzie celnym zastosowanie będzie miała od 1.10.2006 r. stawka 0 % VAT, podczas gdy identyczna operacja w wolnym obszarze celnym podlegać będzie podstawowej 22 % stawce VAT. Powyższa dyskryminacja legislacyjna wolnych obszarów celnych na rzecz składów celnych w Polsce nie znajduje jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia prawnego ani ekonomicznego. Jest to tym bardziej niezrozumiałe w sytuacji gdy w innych krajach Unii Europejskiej takiej rozbieżności w regulacjach prawnych nie ma. Wręcz przeciwnie, wolne obszary celne w krajach Wspólnoty z uwagi na swoje szczególne ustawowe przeznaczenie oraz rygoryzm prawny i ograniczoną liczbę (w Unii funkcjonuje obecnie 39 WOC-ów, zaś składów celnych jest tysiące) korzystają z nieporównywalnie większych preferencji celno – podatkowych niż analogiczne położone Polsce.

- b) dodania w art. 83 ust. 1 pkt 27, zgodnie z którym stawką 0% byłyby objęte również usługi świadczone w składach celnych na rzecz podmiotów mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium kraju, niebędących podatnikami w rozumieniu ustawy. O ile bowiem podatek VAT jest podatkiem neutralnym dla podmiotów krajowych, to powstaje problem z obciążaniem nim podatników (szczególnie) z krajów trzecich. Problem ten często uniemożliwia pozyskanie zlecenia przez polskie przedsiębiorstwo. Zaproponowana regulacja jest zgodna z prawem unijnym i zwiększy konkurencyjność polskich przedsiębiorców na rynku.
- c) wykreślenia z ust. 5 punktu dotyczącego warunku posiadania potwierdzonego przez urząd celny dokumentu, z którego jednoznacznie wynika fakt wliczenia wartości usługi do podstawy opodatkowania z tytułu importu towarów.

17. Zmiany zaproponowane w art. 86 polegają na:

- a) rozszerzeniu prawa do odliczania podatku naliczonego o prawo do odliczenia podatku naliczonego na nieodpłatnym świadczeniu usług, które na mocy art. 8 ust.2 traktowane są jako odpłatne świadczenie usług;
- b) uregulowaniu zagadnienia terminu uwzględniania po stronie nabywcy korekt faktur zmniejszających. Zagadnienie to nie jest uregulowane w chwili obecnej w ustawie i kwestia ta rodzi wątpliwości interpretacyjne;
- c) wprowadzeniu regulacji zgodnie z którą podatnik nie ma obowiązku obniżania podatku naliczonego wynikającego z korekty faktury w przypadku, gdy nabywca nie odliczył podatku naliczonego z pierwotnej faktury;
- d) dopuszczeniu możliwości odliczania podatku naliczonego z faktur starszych niż jeden okres rozliczeniowy. Regulacja taka pozwoli na uniknięcie konieczności sporządzania korekt deklaracji VAT-7 w przypadku kiedy doręczenie faktury opóźniło się lub gdy na skutek różnych okoliczności podatek nie został odliczony w okresie bieżącym rozliczeniowym.

18. W art. 87 zaproponowane zostały przez projektodawcę zmiany polegające na wprowadzeniu jednego terminu zwrotu (60 dni) we wszystkich przypadkach występowania o zwrot nadwyżki podatku naliczonego przez podatnika oraz umożliwienie korzystania z przyspieszonego zwrotu (25 dni) w odniesieniu do części nadwyżki, która wynika z faktur, z których podatnik uregulował zobowiązanie (niezależnie od formy zapłaty) oraz dokumentów celnych, jeśli podatek VAT został zapłacony a także wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, importu usług lub dostawy towarów, dla której podatnikiem jest ich nabywca, jeżeli w deklaracji podatkowej została wykazana kwota podatku należnego od tych transakcji. Termin oraz sposób zwrotu nadwyżki podatku naliczonego na rachunek bankowy jest jednym z wyznaczników neutralności podatku VAT (która jest fundamentem systemu VAT) Dłuższe terminy zwrotu powodują, że podatnicy ponoszą ciężar finansowania podatku, zatem podatek VAT traci neutralny charakter. Aparat skarbowy musi dysponować odpowiednim czasem do administrowania dokonywanych zwrotów oraz zweryfikowania zasadności takich zwrotów. Tym niemniej zwrot nadwyżki podatku powinien być dokonywany w możliwie najkrótszym terminie. Niedopuszczalne z punktu widzenia systemu VAT jest taka administracja zwrotami, aby kwoty te pełniły funkcję nieoprocentowanej pożyczki udzielanej przez podatników na rzecz skarbu państwa. W wyroku w sprawie C-78/00 Włochy Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że "Zwrot musi być dokonany w rozsądnym terminie". Mimo, że Trybunał posłużył się dosyć nieostrym stwierdzeniem, należy uznać, że rozsądny termin, to taki, który umożliwia administracji podatkowej skutecznie zweryfikować wysokość i zasadność oraz dokonanie zwrotu w możliwie krótkim terminie. Terminy zwrotu przewidziane obecnie w polskich przepisach budzą z tego punktu widzenia istotne wątpliwości. Standardowy termin zwrotu w ciągu 180 dni trudno uznać za "rozsądny termin". Przepisy dotyczące przyspieszonego zwrotu (w ciągu 25 dni) są skrajnie formalistyczne (np. wymóg zapłaty całość zobowiązań wynikających z wszystkich faktur uwzględnionych w deklaracji za dany miesiąc bezpośrednio wystawcy faktury). W praktyce, zwłaszcza w dużych przedsiębiorstwach warunki te są praktycznie niemożliwe do spełnienia. Z przyspieszonego zwrotu nie można również skorzystać, jeśli jakikolwiek wystawca faktury skorzystał z faktoringu bądź sprzedał wierzytelność - płatność nie jest wtedy dokonywana bezpośrednio na rzecz wystawcy faktury. Podobna sytuacja może wystąpić jeśli sprzedający udzielił rabatu czy bonifikaty.

19. Zmiany dotyczące art. 88 usuwają sprzeczności regulacji z VI Dyrektywą VAT. Zakaz odliczania podatku VAT w przypadku importu usług z „rajów podatkowych” oraz w przypadku gdy wydatki nie stanowią kosztów w rozumieniu przepisów ustawy o podatku

dochodowym czy w przypadkach nabycia usług noclegowych, jest sprzeczny z VI Dyrektywą VAT i wydanym na jej podstawie orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Wpływa on też bardzo negatywnie na działalność podatników zwłaszcza w kontekście nie podlegającego opodatkowaniu nieodpłatnego wydawania towarów po przekroczeniu limitu 0.25% przychodów. Wyłączenia z prawa do odliczenia podatku na ogół podyktowane są chęcią uniknięcia odliczenia podatku na usługach nabywanych dla prywatnej konsumpcji podatników czy pracowników. W przypadku usług noclegowych w absolutnej większości przypadków trudno mówić o konsumpcji prywatnej przez osoby korzystające z hotelu (rozumianej jako dodatkowy przychód czy oszczędność). Dlatego też proponowane zmiany mają na celu wyłączenie wskazanych ograniczeń z ustawy.

20. Dotychczasowa regulacja w zakresie ulgi na złe długi jest regulacją nieefektywną. Funkcją ulgi na złe długi jest brak opodatkowania transakcji niezapłaconych. Regulacja ta powinna efektywnie pomagać tym podatnikom, którzy mają do czynienia nierzetelnymi dłużnikami. Powiązanie w obecnych przepisach warunków umożliwiających skorygowanie podatku należnego z kryteriami nieściągalności w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym powoduje, że w przypadku znacznych kwot skorygowanie podatku należnego mogłoby nastąpić kilka miesięcy a nawet kilka lat po tym jak wierzytelność de facto staje się nieściągalna. Proponuje się zatem uzupełnić wierzytelności w przypadku których można skorygować podatek należny o wierzytelności, których nieściągalność została uprawdopodobniona. Taka propozycja pozwoli na wprowadzenie rozwiązań faktycznie służących podatnikom i zapobiegającym powstawaniu zatorów płatniczych. W wariantcie 2 rozszerzono zakres ulgi o dłużników – konsumentów. Wariant 2 w pełni realizuje zasadę neutralności podatku. W obydwu wariantach wydłużono okres stosowania ulgi.

21. Zaproponowane zmiany w art. 90 związane są z:

- a) wprowadzeniem w ust. 6 określenia transakcje mające „charakter uboczny” w miejsce obecnego określenia transakcje dokonywane „sporadycznie” W ocenie projektodawcy określenie „charakter uboczny” precyzyjniej oddaje zakres wyłączenia zgodny z przepisami VI Dyrektywy (posługującej się sformułowaniem „incidental financial transactions”) i opartym na nich orzecznictwie ETS. Zgodnie z definicją słowa „sporadyczny” określenie to oznacza *pojawiający się od czasu do czasu, trafiający się bardzo rzadko, nieregularnie*¹, określenie zaś „uboczny” odnosi się do czynności, zdarzeń *dotyczących czegoś pośrednio, luźno z czymś związanych, dodatkowych, marginesowych, pobocznych*². Wydaje się więc, że słowo „uboczny” jako odwołujące się w sposób bardziej jednoznaczny do charakteru czynności, nie zaś do jego częstotliwości w sposób bardziej jasny i precyzyjny oddaje istotę zagadnienia będącego przedmiotem regulacji art. 90 ust. 6. Ten tok rozumowania poparty jest również konkluzjami wynikającymi z interpretacji przez ETS wyłączenia transakcji finansowych przewidzianego w art. 19 VI Dyrektywy. Wydaje się, że w zaproponowanym brzmieniu przepisu łatwiej niż w brzmieniu obecnym będzie uzasadnić, że wyłączeniu ze współczynnika podlegają również usługi pośrednictwa finansowego wykonywane wprawdzie przez podatnika relatywnie często, ale nie stanowiące jego podstawowego przedmiotu działalności;

¹ Internetowy Słownik Języka Polskiego Wydawnictwa PWN

² Tamże

- b) likwidacją ustawowej delegacji dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia określającego inne niż oparte na obrocie metody obliczania proporcji i wprowadzenia stosownych regulacji do ustawy.

22. Zmiana w art. 91 ust. 1 ma na celu wyeliminowanie wątpliwości związanych z możliwością stosowania art. 90 ust.10 do rocznych korekt podatku naliczonego dokonywanych zgodnie z art.91. W proponowanym brzmieniu przepis jednoznacznie stanowi, iż art. 90 ust.10 ma zastosowanie do korekt, o których mowa w art. 91. Kolejna zmiana w art. 91 dotyczy dodania pkt 11 zgodnie z którym procedurę korekty podatku naliczonego określoną w art. 90 i 91 należy w przypadku zakończenia działalności wykonać w deklaracji za ostatni miesiąc prowadzenia działalności. Kwestia ta w chwili obecnej nie jest uregulowana w ustawie.

23. Zmiana polegająca na wykreśleniu art. 93 spowodowana jest wprowadzeniem w art. 87 tych samych zasad otrzymywania zwrotu dla podatników, którzy nie rozpoczęli jeszcze wykonywania działalności opodatkowanej W tej sytuacji przepis art. 93 jest przepisem zbędnym.

24. Zmiana w art. 97 związana jest z likwidacją instytucji kaucji gwarancyjnej. Przepis wydłużający termin zwrotu dla wielu nowych podatników stanowi dodatkowe utrudnienie. Również w przypadku braku tego przepisu organy skarbowe posiadają instrumenty prawne pozwalające na ograniczeniu możliwości wyłudzenia zwrotów podatku. Termin 60 dni na dokonanie zwrotu, którym dysponują organy podatkowe wydaje się wystarczający do sprawdzenia rzetelności podatnika. Dodatkowo, urząd dysponuje możliwością przedłużenia terminu 60 dni, jeśli zasadność zwrotu wymaga sprawdzenia.

25. Zmiana w art. 99 ma na celu wprowadzenie regulacji pozwalających na uwzględnienie VAT naliczonego w trakcie kontroli. Obowiązujące przepisy ustawy o VAT i Ordynacji podatkowej w ich obecnym brzmieniu faktycznie pozbawiają podatnika prawa do odliczenia podatku naliczonego, jeśli nie uczynił tego do chwili wszczęcia kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego. Taki stan rzeczy ogranicza prawo podatnika do odliczenia podatku naliczonego, które na mocy art. 86 ust. 13 przysługuje mu przez 5 lat. Jedynym sposobem na odliczenie podatku naliczonego, po złożeniu deklaracji za dany miesiąc, jest złożenie korekt deklaracji. Z art. 86 ust. 15 wynika jednak, iż prawo do złożenia korekt deklaracji ograniczone jest artykułem art. 81b ordynacji podatkowej. Tak więc ziszczenie się przesłanek do utraty prawa do odliczenia jest z punktu widzenia podatnika losowe, gdyż zależy od daty wszczęcia kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego, na które podatnik nie ma żadnego wpływu, ani też nie ma o nich żadnej wiedzy. Poza tym obowiązująca regulacja jest sprzeczna z VI Dyrektywą i orzecznictwem ETS. Zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. a) VI Dyrektywy kwota początkowego odliczenia podlega korekcie zgodnie z procedurami określonymi przez Państwa Członkowskie, w szczególności jeśli kwota odliczenia była wyższa lub niższa od kwoty odliczenia przysługującej podatnikowi. Należy podkreślić, że kwota VAT naliczonego podlega korekcie również w przypadku, gdy kwota pierwotnego odliczenia była zaniżona. Przytoczone przepisy są obligatoryjne dla Państw Członkowskich. Państwa Członkowskie mogą wprawdzie określić procedury dokonywania korekt, ale procedury te nie mogą likwidować, ani ograniczać samego uprawnienia skorygowania podatku naliczonego. Innymi słowy: procedura określająca sposób korzystania z uprawnienia nie może de facto tego uprawnienia uchylać, czy też istotnie ograniczać. W związku z powyższym obecnie obowiązujące przepisy należy uznać za sprzeczne z VI Dyrektywą ponieważ sankcjonują bardzo istotne ograniczenie prawa do odliczania podatku naliczonego, co stoi w jaskrawej

sprzeczności z powszechnie uznawaną w UE zasadą neutralności VAT dla podatnika tego podatku. Należy podkreślić, że zasada ta ma utrwaloną linię orzeczniczą ETS.

26. Kolejną grupę zmian stanowią kompleksowe propozycje związane z uregulowaniem kwestii związanych z fakturami. W zakresie faktur przedstawione propozycje mają za zadanie osiągnięcie następujących celów:

1. Wprowadzenie wszystkich regulacji dotyczących faktur VAT do ustawy
 2. Zniesienie obowiązku uzyskania potwierdzenia otrzymania przez kontrahenta faktury korygującej
 3. Wprowadzenia zbiorczej faktury korygującej
 4. Modyfikację regulacji dotyczących „samofakturowania”
 5. Wprowadzenie regulacji dotyczącej anulowania faktury
 6. Zmiany w zakresie nazewnictwa oraz doprecyzowanie zasad przechowywania faktur
 7. Wskazania zmian, których należy dokonać w zakresie regulacji dotyczących faktur elektronicznych
- a) Wprowadzenie wszystkich regulacji dotyczących faktur VAT do ustawy
Wprowadzenie wszystkich regulacji z zakresu faktur VAT do ustawy zwiększy pożądaną przez podatników pewność w zakresie stabilności i niezmienności obowiązujących regulacji.
- b) Wprowadzenia zbiorczej faktury korygującej

Aktualnie obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości wystawiania zbiorczych faktur korygujących. Biorąc jednak pod uwagę treść obowiązujących przepisów, z administracyjnego punktu widzenia, nie ma większych różnic w wystawieniu jednej zbiorczej lub kilku odrębnych faktur korygujących dla jednego kontrahenta. Dlatego w ocenie projektodawcy wskazana jest modyfikacja przepisów idąca w kierunku znaczącego uproszczenia regulacji, tak aby całość korekty mogła być zawarta w trzech pozycjach faktury: korekta sprzedaży netto, korekta podatku VAT i korekta wartości brutto. Każda z tych trzech pozycji byłaby sumą korekt (zarówno tych na plus jak i na minus). W przypadku korekty sprzedaży podlegających różnym stawkom podatku VAT, korekta powinna być przedstawiona odrębnie dla każdej stawki. Informacja o fakturach korygowanych powinna być przedstawiona poprzez wskazanie numerów faktur, do których odnosi się korekta.

Skoro konsekwencje podatkowe w odniesieniu do faktur korygujących wystawionych w jednym dniu dla jednego kontrahenta lub otrzymanych w jednym dniu od jednego kontrahenta są takie same, projektodawca proponuje całą korektę udokumentować w dużo prostszy sposób.

Propozycja rozwiązania została ujęta w nowych art. 107i ust. 6 i 107j ust 5.

c) Modyfikację regulacji dotyczących „samofakturowania”

Konstrukcja „samofakturowania” powinna pozwolić na uproszczenie administracyjnych aspektów rozliczeń, oraz przyczynić się do znacznego skrócenia terminów płatności. Treść aktualnie obowiązujących przepisów nie pozwala na osiągnięcie tych celów. Konieczność zawarcia umowy z kontrahentem oraz konieczność powiadomienia naczelników urzędów skarbowych właściwych dla obu podatników można uznać, za wskazane i uzasadnione (wykonanie tych dwóch czynności powinno zmusić podatnika do właściwego przygotowania się do realizacji zadania, chociażby poprzez precyzyjne określenie praw i obowiązków stron). Jednakże konieczność przejęcia przez nabywcę towarów lub usług obowiązku wystawiania wszystkich faktur na transakcje realizowane z dostawcą stanowi poważne ograniczenie. W przypadku kontrahentów współpracujących w wielu obszarach rozwiązanie takie jest bardzo problematyczne z administracyjnego punktu widzenia. Zdecydowanie korzystniejszym rozwiązaniem byłaby możliwość ustalenia przez strony rodzaju transakcji objętych „samofakturowaniem”. Z kolei konieczność uzyskania akceptacji drugiej strony na fakturze i jej kopii w postaci podpisu, to wymóg, który stawia pod znakiem zapytania korzyści jakie mogą płynąć z zastosowania samofakturowania, czyli szybszy obieg dokumentów i przyspieszone terminy zapłaty. Skoro przedsiębiorcy uważają, że mają wzajemnie tak duże zaufanie, że są gotowi upoważnić kontrahenta do wystawiania faktur, to powinni również ponosić pełną odpowiedzialność za działania wybranego partnera. Zasady wzajemnej odpowiedzialności odszkodowawczej powinna regulować umowa.

Dodatkowo w aktualne brzmienie przepisów wskazuje, że w transakcjach transgranicznych samofakturowanie ma zastosowanie tylko do wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów. Pominięto aspekt wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, jak i transakcje dotyczące świadczenia usług. Proponuje się rozszerzenie zakresu uprawnień w tym zakresie. Propozycje nowego ujęcia wskazano w art. 107c ust. 4-6.

d) Wprowadzenie regulacji dotyczącej anulowania faktury

Na tle poprzedniej ustawy VAT możliwość anulowania faktury, która nie została wprowadzona do obrotu prawnego (tj. wysłana nabywcy) została zaakceptowana przez orzecznictwo sądowe. Na tle aktualnie obowiązujących przepisów (art. 108) nie jest oczywistym, że poprzednio wypracowana interpretacja może być stosowana. Wprowadzenie właściwego przepisu wyeliminowałoby ryzyko podwójnego opodatkowania (zarówno faktury błędnej, jak i prawidłowej).
Propozycja odpowiedniego zapisu - nowy art. 108 § 3

e) Zmiany w zakresie nazewnictwa faktur i doprecyzowanie kwestii przechowywania faktur

Zgodnie z obowiązującymi przepisami faktura jest wystawiana w dwóch egzemplarzach, z których jeden nosi nazwę oryginał a drugi kopia. Sprzedawca wystawia FAKTURĘ VAT, oraz kolejne kopie lub duplikaty. W związku z tym nie ma potrzeby aby FAKTURĘ dodatkowo jeszcze nazywać oryginałem, dla podkreślenia jej wyjątkowości i unikalnego charakteru, oraz uprawnień jakie daje nabywcy. Jest tylko jedna FAKTURA i określenie dokumentu takim mianem nie powinno rodzić wątpliwości co do jego statusu podatkowo-prawnego. Inne dokumenty będące powieleniem tego dokumenty powinny nadal być określane mianem kopii lub duplikatu. Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 86 ust 2 pkt 1 ustawy VAT kwotę podatku

nalichzonego stanowi ... „suma kwot podatku określonych w fakturach (a nie oryginałach faktur) otrzymanych przez podatnika”.

W zakresie przechowywania faktur pojawiają się wątpliwości interpretacyjne określenia „przechowuje się w oryginalnej postaci” . Wątpliwości budzi czy przechowywanie kopii spełnia ten warunek czy też oryginalna postać to tylko oryginał faktury. W związku z tym konieczne jest precyzyjne określenie, że dokumenty są przechowywane w formie w jakiej zostały wystawione lub otrzymane, zależnie od tego czy dotyczy to sprzedającego czy nabywcy. Należy też nawiązać do możliwości otrzymania wystawiania faktur w formie elektronicznej. Dodatkowo proponuje się usankcjonować rozwiązanie, w którym sprzedawca przechowywałby kopie faktur wystawionych w formie papierowej w formie elektronicznej. Konieczny jest warunek aby na każde żądanie organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej taki podatnik mógł udostępnić kopię faktury (np. poprzez przedstawienie jej obrazu lub wydruk papierowy). Rozwiązanie to nie ograniczając uprawnień organów kontrolnych pozwoliłoby na znaczące oszczędności w zakresie kosztów przechowywania faktur. Propozycja stosownych zapisów - nowy art. 107m – 107o

f) Faktury elektroniczne

W zakresie faktur elektronicznych projektodawca proponuje przeniesienie regulacji dotyczących E- faktur do ustawy. Dokonując tego zabiegu projektodawca modyfikuje jednocześnie budzące wątpliwości wskazane poniżej regulacje zawarte w chwili obecnej w treści rozporządzenia. Przyjęte zasady zagwarantowania autentyczności pochodzenia oraz integralności treści faktur należy uznać za zgodne z przepisami VI Dyrektywy, jednak wybrano najwyższy formalnoprawny system zabezpieczeń. W świetle tak przyjętych regulacji poważne wątpliwości prawne budzi możliwość „seryjnego” wysyłania faktur, co może być kluczowym problemem zwłaszcza dla dostawców usług masowych: telekomunikacja, energetyka, usługi komunalne. Stąd zaproponowane modyfikacje.

W zakresie procedur kontrolnych niemożliwe jest aby organy podatkowe miały „natychmiastowy, pełny i ciągły” dostęp drogą elektroniczną do faktur. Dyrektywa mówi o zapewnieniu pełnego i ciągłego dostępu do danych. Zapewnienie dostępu bez zbędnej zwłoki (ale nie natychmiast) dotyczy faktur przechowywanych poza terytorium kraju. Pomiędzy sformułowaniem bez zbędnej zwłoki (o utrwalonym znaczeniu w prawie polskim), a natychmiast istnieje bardzo istotna różnica praktyczna. Ze względów technologicznych wybranie określonych faktur do przedstawienia organom podatkowym może trwać pewien okres czasu. Przedstawienie ich po zakończeniu procesu informatycznego znalezienia dokumentów np. po upływie godziny spełnia definicję „bez zbędnej zwłoki”, ale nie jest „natychmiastowe”. Stąd propozycja zmiany. W odniesieniu do przechowywania faktur, przechowywanie faktur przez nabywcę, który nie jest podatnikiem VAT w formacie w jakim zostały przesłane nie ma żadnego uzasadnienia, gdy podmiot ten nie korzysta z uprawnień związanych z posiadaniem faktury . Ponadto przepisy VI Dyrektywy zabraniają nakładania na podatników jakichkolwiek innych obowiązków lub wymogów formalnych dotyczących przesyłania faktur drogą elektroniczną. Tymczasem obowiązująca regulacja wymaga zapewnienia organom możliwości udokumentowanego poboru i wykorzystania faktur elektronicznych przez te organy, w tym ich wydruku. Kolejną zmianą w stosunku do regulacji zawartych w rozporządzeniu jest zawarcie wymaganych VI Dyrektywą regulacji, zgodnie z którymi w przypadku wysyłania do tego samego klienta więcej niż jednej faktury, dane wspólne dla poszczególnych faktur można wykazać tylko raz.

g) Uproszczenie wymogów w przypadku wystawiania faktur przez nabywcę

W zakresie uproszczenia wymogów w przypadku wystawienia faktur przez nabywcę projektodawca proponuje nałożenie obowiązku informowania naczelnika urzędu skarbowego tylko nabywcy (a nie, jak jest teraz, sprzedawcy i nabywcy) oraz wydłużenie terminu na dostarczenie informacji do naczelnika urzędu skarbowego o zawarciu umowy na wystawianie faktur przez nabywcę do 30 dni od dnia jej zawarcia (obecnie 10 dni) i określenie iż maksymalny okres obowiązywania umowy to 3 lata (zgodnie z obowiązującymi przepisami okres ten nie może być dłuższy niż 1 rok).

27. Zmiany polegające na wykreśleniu art. 109 ust. 2 oraz art. 110 podyktowane są niezgodnością obowiązującej regulacji z przepisami VI Dyrektywy VAT. Przewidziane w omawianych przepisach regulacje stanowią tzw środki specjalne, których stosowanie VI Dyrektywa dopuszcza pod warunkiem uzyskania akceptacji Rady UE na podstawie procedury przewidzianej w art. 27 Dyrektywy. Polska takiej akceptacji nie uzyskała co powoduje nielegalność zastosowanych środków.

28. Zmiana w art. 111 w zakresie regulacji dotyczących stosowania kas fiskalnych polega na ustawowym zwolnieniu z obowiązku ich stosowania podatników zwolnionych od podatku na podstawie art. 113 ust. 1 i 9, a więc tej grupy podatników, która dotychczas była zwalniana w drodze rozporządzenia Ministra Finansów. Art. 111 ust. 1 ustawy nakłada na wszystkich podatników dokonujących sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych obowiązek prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących. Ustawa nie przewiduje żadnych wyjątków ani zwolnień od tego obowiązku. Natomiast na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 111 ust. 7 pkt 3 minister właściwy do spraw finansów publicznych może w drodze rozporządzenia „*zwolnić na czas określony niektóre grupy podatników oraz niektóre czynności*” z obowiązku ewidencji przy pomocy kas fiskalnych, „*ze względu na rodzaj prowadzonej działalności lub wysokość obrotu.*” Od 1994 roku Minister Finansów dziesięciokrotnie korzystał z delegacji, przy czym zasadą było, iż zwolnienia dotyczyły okresów kończących się z upływem roku kalendarzowego. Decyzję o ewentualnym „przedłużeniu” zwolnień Minister Finansów podejmował pod koniec roku, zwykle w ostatnich dniach grudnia. Do tego czasu podatnicy nie wiedzieli więc, czy zostaną objęci dalszym zwolnieniem, a zatem, jakie będą warunki ich dalszej działalności. W okresie kilkunastu lat od czasu wejścia w życie ustawy o VAT z 8 stycznia 1993 r. resort finansów konsekwentnie obejmował obowiązkiem posiadania kas fiskalnych kolejne grupy podatników w ten sposób, że nie przedłużał im zwolnienia od tego obowiązku. W ostatnim czasie obowiązkiem tym zostali objęci taksówkarze, fryzjerzy, kosmetyczki, fotografowie, parkingowi, sprzątacze miejsc, kurierzy przesyłek pocztowych, wynajmujący maszyny i zestawy stołowe, wyświetlający filmy i taśmy wideo. Od lat podatnicy utrzymywani byli w stanie niepewności, gdyż tak ważna dla nich decyzja, podejmowana była zwykle w końcu grudnia. Projektodawca stoi na stanowisku iż należy dążyć do rezygnacji, a przynajmniej ograniczania rozwiązań prowizorycznych. W tym kierunku zmierza proponowana zmiana polegająca na trwałym wyłączeniu z obowiązku rejestracji przy pomocy kas fiskalnych drobnych podatników, którzy byli dotychczas zwalniani z tego obowiązku w drodze rozporządzeń Ministra Finansów. Objęcie tej grupy podatników takim obowiązkiem, poprzez rezygnację z dotychczasowych zwolnień, nie dałoby żadnych pozytywnych rezultatów. Przeciwnie, z uwagi na zwiększenie i tak już wysokich kosztów prowadzenia działalności przez mikroprzedsiębiorców, nałożenie na nich takiego obowiązku spowodowałoby poszerzenie szarej strefy. Za trwałym zwolnieniem tej grupy podatników z obowiązku rejestracji przy pomocy kas fiskalnych przemawia

również to, że chodzi tu o podatników, którzy są zwolnieni od podatku od towarów i usług zgodnie z art. 113 ust. 1 i 9. W odniesieniu do tej grupy obowiązek prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących nie znajduje głębszego uzasadnienia. Stanowi on nie tylko dodatkowe obciążenie finansowe dla mikroprzedsiębiorców, ale jest odbierany jako istotne utrudnienie drobnej działalności, często wykonywanej poza stałym miejscem, takim jak sklep, czy lokal przedsiębiorstwa, a w efekcie zniechęcającym do podejmowania tej działalności, często przez osoby dotychczas bezrobotne. Wskazuje to na potrzebę trwałego, a nie jak dotychczas okresowego, zwolnienia od obowiązku instalacji kas fiskalnych grupy podatników uzyskujących niewielkie obroty.

Zawarte w proponowanym brzmieniu ust. 2 art. 111 odwołanie do art. 113 ust. 1 i 9 pozwoli na uniknięcie w przyszłości konieczności zmiany tego przepisu w razie zmiany wysokości kwoty (obecnie równowartość 10.000 Euro) stanowiącej próg wartości sprzedaży opodatkowanej, do którego podatnicy są zwolnieni.

29. Kolejna zmiana (art. 116) dotyczy potrąceń na fakturach VAT RR. Zgodnie z art. 116 ust. 6 pkt 2 warunkiem na odliczenie VAT z faktury VAT RR przez podatnika nabywającego produkty rolne jest dokonanie zapłaty należności wraz z kwotą zryczałtowanego zwrotu podatku na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego po dokonaniu wymienionych w art. 116 ust. 8 i ust. 9 potrąceń. Zmiana polega na rozszerzeniu katalogu dopuszczalnych potrąceń na fakturach VAT RR - o ile wynikają z umów zawartych w formie pisemnej (np. potrącenia składek członkowskich lub PZU) bądź z tytułów prawnych (potrącenia komornicze).

Podatnik VAT nabywający produkty rolne od rolnika ryczałtowego i wystawiający faktury VAT RR zgodnie z art. 116 ustawy o VAT - w sytuacji przekazywania na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego części zapłaty za produkty rolne, ma prawo do odliczenia całej kwoty zryczałtowanego zwrotu podatku zawartego na tych fakturach na podstawie art. 86 ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT, jeśli dokona „dozwolonych” potrąceń/kompensat, zgodnie z art. 116 ust. 8 i ust. 9, czyli wpłaci w określonym terminie przy spełnieniu dodatkowych warunków na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego tę część zapłaty, która stanowi różnicę między kwotą należności za dostarczone produkty rolne a kwotą należności za towary i usługi dostarczone rolnikowi ryczałtowemu przez nabywcę tych produktów rolnych – przy czym przez należności za towary i usługi dostarczane rolnikowi ryczałtowemu rozumie się również potrącenia z tytułu spłat rat pożyczek i zaliczek udzielanych rolnikowi ryczałtowemu dostarczającemu produkty rolne, dokonane przez podatnika nabywającego te produkty (przy spełnieniu dodatkowych warunków).

Podatnik nabywający produkty rolne od rolników ryczałtowych na podstawie umów kontraktacyjnych, dokonując spłaty należności wynikających z faktur VAT RR na rachunki bankowe plantatorów, czasami dokonuje również potrąceń składek na ubezpieczenie i składek na Związki Producentów (dla ułatwienia wzajemnych rozliczeń) oraz potrąceń komorniczych, (których musi dokonać na mocy innych przepisów).

Zmiana przepisu art. 116 ust. 9 polega na umożliwieniu dokonywania przez podatnika wszystkich innych potrąceń, o ile wynikają z umów zawartych w formie pisemnej (bądź tytułów prawnych) i ma na celu wyeliminowanie ryzyka odebrania podatnikowi prawa do odliczenia części VAT-u naliczonego od niewymienionych enumeratywnie w ustawie o VAT potrąceń, tzn. ryzyka uznania, że podatnik ma prawo do odliczenia tylko tej części kwoty zryczałtowanego zwrotu podatku, która odpowiada procentowi kwoty przekazanej na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego powiększonej o kompensaty, o których mowa w art. art. 116 ust. 8 i ust. 9, w stosunku do kwoty należności za produkty rolne ogółem.

Zmiany innych ustaw:

1. *Zaproponowana zmiana w ustawie Ordynacja podatkowa polegająca na dodaniu art. 52a podyktowana jest poniższymi względami:*

Przepisy dotyczące 30% sankcji w podatku VAT zostały po 1 maja 2004 r. (wraz ze zmianą obowiązującą od 1 czerwca br.) znacząco zliberalizowane. Wcześniejsze rozpoznanie podatku należnego nie powoduje już naliczenia sankcji w wysokości 30% kwoty zaniżenia zobowiązania lub zawyżenia kwoty do zwrotu. Niemniej jednak błędne rozpoznanie podatku należnego prowadzi do powstania zaległości i konieczności zapłaty odsetek karnych. Jednocześnie osoba odpowiedzialna za nieprawidłowe rozliczenia podatkowe podlega odpowiedzialności na podstawie ustawy kodeks karny skarbowy a podatnik, u którego wystąpiła zaległość odpowiedzialności na podstawie ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary. Tymczasem zbyt wczesne rozpoznanie podatku należnego powoduje wcześniejsze zapłacenie podatku VAT do urzędu skarbowego (lub zwrot w mniejszej wysokości). W konsekwencji nieprawidłowość taka nie powinna być penalizowana zarówno na gruncie podatku VAT (co już zostało osiągnięte), jak i na gruncie innych ustaw.

2. Zmiana w ustawie o podatku od czynności cywilnoprawnych

Obecne brzmienie art. 2 pkt 4 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych prowadzi do podwójnego opodatkowania (podatkiem VAT i pcc) czynności, dla których zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług miejscem opodatkowania jest kraj inny niż Polska. Zmiana przepisów ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych polegała na wprowadzeniu przepisu, zgodnie z którym podatkowi pcc nie podlegałyby czynności dokonane w innym kraju, w stosunku do których podmiot dokonujący je byłby podatnikiem VAT w Polsce, gdyby czynności te zostały dokonane na terytorium kraju.

Główni autorzy uzasadnienia: Mirosław Barszcz, Iwona Bieńkowska, Anna Boruta, Michał Czarnik, Magdalena Garbacz, Rafał Iniewski, Mateusz Kaczmarek, Maciej Łaszczuk, Jerzy Martini, Tomasz Michalik, Roman Namysłowski, Grzegorz Podgórski, Krzysztof Sachs, Marta Szafarowska, Agnieszka Sarna, Dariusz Sobczyk, Dariusz Trzeciak, Wojciech Wach, Zespół Baker&McKenzie, Zespół Ernst&Young, Zespół MDDP.

Redakcja: Magdalena Garbacz, Rafał Iniewski